

“Ενας μόνον είναι ὁ Θεῖος Ναός πρὸς τὸν ὁποῖον πρέπει νά προσέρχονται καί νά καταθέτουν τὰς λατρείας των οἱ ἄνθρωποι καί αὐτός εἶναι τὸ θεῖον ἔργον τῆς Φύσεως. Οἱ ἐρχόμενοι πρὸς αὐτὸν τὸν Ναὸν πληροῦν τὰς καρδίας των αἰσθημάτων καί τὰς διανοίας των Θαυμασμοῦ, πάντες δέ οἱ μὴ πρὸς αὐτὸν τὸν Ναὸν προσερχόμενοι ἀπευθύνονται πρὸς δόξας ἀνυπάρκτους καί πρὸς ψευδεῖς Θεοὺς.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΦΥΣΙΣ ΚΑΙ ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΣΚΟΠΟΣ ΤΗΣ

* Φύσις εἶναι τὸ σύνολον τῆς ἐνεργούσης οὐσίας τῶν κόσμων μεθ’ ὅλων τῶν ἐκδηλώσεων λειτουργιῶν καὶ νόμων αὐτῆς.

Τὸ ὅλον τῆς Φύσεως εἰς τὸν σπουδάζοντα αὐτὴν ἐμφανίζει δύο μεγάλες καὶ διακεκριμένες ἀλλήλων κατηγορίες, τὴν νοητικὴν πνευματικὴν καὶ τὴν μὴ τοιαύτην. Ἡ νοητικὴ Φύσις γίνεται ἐκ τῆς μὴ νοητικῆς Φύσεως δυνάμει νέας ἐκδηλώσεως νόμων οἱ ὁποῖοι ὑπῆρχαν εἰς αὐτὴν οὐχὶ ἐνεργεῖα ἀλλὰ δυνάμει μόνον. **Ἡ ἀπό δυνάμει εἰς ἐν ἐνεργεῖα Εἶναι ἐκδήλωσις τῶν νόμων αὐτῶν ἀποτελοῦν τὴν ἐμφάνισιν τῆς Νοητικῆς Πνευματικῆς Φύσεως.** Τὸ ὅλον τῆς Φύσεως συνέχεται πρὸς ἑαυτὸ καί ὡς ἐκ τούτου ἀποτελεῖ τὴν ἀδιάσπαστον ἐνότητά της. Τὰ κατὰ μέρος τμήματα τῆς Φύσεως εἰς τοὺς διαφόρους Κόσμους ἐμφανίζουν διαφορετικὰς δυναμικότητες τῶν νόμων της εἰς τίς ἐνεργεῖές των καί αὐτὸ εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖο χαρακτηρίζει τὴν διαφορὰ τῶν Κόσμων αὐτῆς, ἡ διαφορὰ των δὲ εἰς τοὺς ἐνεργητικούς των νόμους προσέρχεται ἐκ τῆς ἀφετηρίας τῆς συστάσεως καὶ λειτουργίας ἐκάστου Κόσμου, διότι αὐτοὶ συνέστησαν καὶ ὀργανώθησαν βαθμιαίως. Ἡ διαφορὰ τῆς ἐνεργητικῆς λειτουργίας τῶν νόμων ἐκάστου Κόσμου δὲν χωρίζει τὴν μεταξύ των ἐνότητα. Ἀντιθέτως, προκαλεῖται μεταξύ αὐτῶν ἀλληλεπίδρασις ἐκ τῆς ὁποίας γίνονται οἱ μορφές αὐτῶν καὶ ἐκ τῆς μεταξύ των νέας ἀλληλεπίδρασεως ἐξασφαλίζεται ἡ ἄρμονία των καὶ ἡ συνολικὴ ἐξέλιξις τῆς ὅλης Θείας Φύσεως τῶν Κόσμων.

* Σκοπὸς τῆς ἀπανταχοῦ Φύσεως εἶναι ἡ ἐμφάνισις ἐκ τῆς οὐσίας της τῶν συνειδητῶν νοητικῶν υπάρξεων, τούτων δὲ ἡ ἀτέρμων ἐκδήλωσις νέων ἐνεργητικῶν νόμων καὶ ἰδιοτήτων, καθὼς καὶ ἡ ἀπελευθέρωσις των ἐκ τῆς κατωτέρας ἐνεργείας Κόσμων καὶ ἡ εἴσοδος των εἰς Κόσμους θειοτέρας ἐνεργείας, οἱ ὁποῖοι ἐξασφαλίζουν τὴν ἐλευθέραν των ἐνεργεῖαν καὶ ἀνέλιξιν τῶν δυνάμεων των.

ΚΥΡΙΟΙ ΝΟΜΟΙ

Α'

ΝΟΜΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

α) Φυσική Έννοια

Αν αρχόμεθα από της εξέτασεως του νόμου της Έλευθερίας, είναι, διότι ο νόμος αυτός αποτελεί τις βάσεις της προόδου και εξέλιξεως όλων των μορφών της Φύσεως, καθώς και εκείνων των νοητικών όντων αυτής, τόσον από ατομικής απόψεως εκάστου, όσον και από συνολικής αυτών.

Η Έλευθερία δέν είναι, όπως έπιστεύθη από τους ανθρώπους, μόνον ήθική αρχή την οποίαν αυτοί διατύπωσαν διά της προαγωγής της σκέψεώς των και αναλόγως αυτών των σκέψεών τους εκάστοτε όρισαν, άλλά νόμος φυσικός, του οποίου ή κατανόησις παρά των φιλοσοφούντων ανθρώπων δύναται νά προσδιορίσει την έννοιάν της. Η Έλευθερία, είναι νόμος αυτής ταύτης της ούσιας της Φύσεως εκ της οποίας γίνονται οι Κόσμοι και εκ της οποίας έμφανίζονται τά ουσιαστικά ΕΙΝΑΙ πάσης μορφικής ύπάρξεως καθώς και τά ΕΙΝΑΙ όλων των νοητικών της ύπάρξεων. Όταν ο νόμος αυτός γίνεται συνειδητός εις τις νοητικές ύπάρξεις της Φύσεως, λαμβάνει την έννοιαν του ήθικου νόμου και δι' αυτού πρέπει νά διακανονίζονται οι μεταξύ των νοητικών όντων σχέσεις κατά τό φυσικό αυτού πρότυπο και διά των σχέσεών των εξασφαλίζονται οι ένέργειες των νοητικών ύπάρξεων κατά τρόπον ώστε πᾶσαι νά πληρουν τους άνελικτικούς τους σκοπούς. Εις τους φυσικούς Κόσμους, οι οποίοι δέν έχουν άκόμη εξέλιχθει εις νοητικά όντα, δηλαδή εις ατομικές νοητικές ύπάρξεις, ο νόμος της Έλευθερίας διά της λειτουργίας του έχει ως αποτέλεσμα την εκδήλωση της μεταξύ των μορφών της Φύσεως άρμονίας και τον ιδιάζοντα χαρακτηρισμό της ενεργητικότητας εκάστης μορφής, διότι διά του νόμου αυτού κανονίζεται εκάστη νά μένει εις τό πεδίο της ενεργητικής της δράσεως και νά δέχεται τις επιδράσεις των άλλων, συνεπεία των οποίων αυξάνονται οι δυναμικότητες της προς περαιτέρω ηύξημένας ενεργείας της.

Διά του νόμου αυτού δέν γίνεται μόνον τό ΕΙΝΑΙ εκάστης μορ-

Η εκ του κόσμου μας μεταφορά των πνευματικών ύπάρξεων εις άλλους Θειοτέρους Κόσμους, εξαρτάται: α) εκ της άναπτύξεως των ενεργητικών των δυνάμεων, β) της έλευθερίας της σκέψεώς των, γ) της γνώσεως των νόμων της Φύσεως του περιβάλλοντός των και δ) εκ της άναπτύξεως ισχυράς θελήσεως αυτών, ή όποία δύναται νά τάς άπαλλάσσει από επιδράσεις του κόσμου μέσα εις τον όποιον ενεργούν και τάς φέρει εις έπαφήν προς πνευματικές επιδράσεις θειοτέρων πνευματικών κόσμων εν σχέσει προς τον άνθρωπινον. Όσαύτως και εκ της άπαλλαγής των εκ των ανθρώπινων παθών, τά όποία δημιουργούνται εκ της ενεργείας επ' αυτών του περιβάλλοντος άτελοϋς σχετικώς Κόσμου, τά όποία εξουδετερώνουν τις φυσικές τους ενεργητικότητες ως νοητικών πνευματικών ύπάρξεων και δέν αφήνουν την αύξηση των νοητικών των δυνάμεων και την εκδήλωση νέων ενεργητικών νόμων. Όθεν, σκοπός πάσης πνευματικής ύπάρξεως είναι ή άπελευθέρωσις της εξ ενός άτελοϋς σχετικώς ενεργούντος Κόσμου και ή είσοδός της εις Κόσμον Θειοτέρας πνευματικής ενεργείας και αυτό άπετέλεσε τον άντικειμενικό σκοπό των μεμυημένων ανθρώπων εις τάς Άληθείας της Φύσεως.

Άλλά, διά νά κατανοηθεί πλήρως ο άντικειμενικός αυτός σκοπός των ανθρώπων πού έχουν μνηθει εις αυτάς, οφείλουν νά σπουδάσουν ένδελεχώς όλους τους ήθικούς νόμους, οι όποιοι δύνανται νά εξασφαλίσουν την άνοδόν τους. Τους ήθικούς αυτούς νόμους οι όποιοι έχουν άμέσους σχέσεις και προς τους νόμους της Φύσεως και προς τις σχέσεις τους εις την κοινωνική ζωή τους μετά των όμοίων των. Διά της σπουδής των νόμων αυτών και μόνον είναι δυνατόν νά κατανοήσουν την άξίαν τους, όπότεν και θά άπαλλαγούν από τό ιδεολογικό περιεχόμενο τό όποιο έχει δημιουργηθει από τό περιβάλλον στό όποιο ζούν και τό όποιο έχει ύπαγορεύσει ήθικές αρχές οι όποιες άντιστρατεύονται την όμαλότητα της φυσικής τους ζωής και της άκωλύτου εκδηλώσεως των ψυχικών τους δυνάμεων.

φής, αλλά και προσδιορίζεται ή έκτασις τῶν ἐνεργειῶν της κατά τρόπον, ὥστε νά ἐπιδρᾷ τίς ἄλλες οἱ ὁποῖες ἔχουν κατωτέρας ἀπό δυναμικῆς ἀπόψεως ἐνεργείας καί νά ἐπιδρᾷται ὑπό ἄλλων οἱ ὁποῖες ἔχουν ἐντονωτέρας (ἐνεργείας). Οἱ μορφές τῆς Φύσεως ἐξεδηλώθησαν βαθμιαίως καί ἐνεργοῦν διὰ τῆς συστάσεώς των. Ἡ βαθμιαία των ἐκδήλωσις ἀπετέλεσεν τήν ἀφετηρία τους. Ἡ διαφορετική τους ἀφετηρία ὑπῆρξεν κατά συνέπειαν τό αἷτιο καί τῆς ἀπό δυναμικῆς ἀπόψεως διαφορετικῆς ἐνεργείας καί αὐτός εἶναι ὁ λόγος διὰ τόν ὁποῖον ὁ ἐκδηλωθεῖς νόμος τῆς ἐλευθερίας, ὁ ὁποῖος λειτουργεῖ ἐντός τῆς οὐσίας τῶν μορφῶν, δέν τίς ἀφήκεν νά ἀφομοιοῦνται οἱ μέν πρός τίς δέ, ἀλλά καθώρισεν τόν τρόπο τῆς ἐνεργείας τους, ὥστε ἐκάστη νά ἀποτελεῖ ἰδίαν χωριστήν ὑπαρξή καί νά ἐνεργεῖ ἀναλόγως τοῦ ποσοῦ τῶν ἐνεργητικῶν της δυνάμεων καί τοῦ ἰδιάζοντος χαρακτηῆρος αὐτῶν.

Ἐάν ὁ ἐκδηλωθεῖς καί λειτουργῶν νόμος τῆς Ἐλευθερίας δέν διεκανόνιζε κατά τόν τρόπον αὐτόν τās ἐνεργείας τῶν μορφῶν, τότε ὁ φυσικός κόσμος δέν θά ἐχωρίζετο εἰς μορφάς. Μή δέ τούτου γενομένου, θά ἀποτελοῦσε ἓνα ἀδιαχώριστο σύνολο μέσα εἰς τό ὁποῖο δέν θά ἦτο δυνατή ἡ ἐκδήλωσις τῶν καθ' ἕκαστα ἐνεργειῶν ἐκείνων, τίς ὁποῖες διακρίνομεν εἰς τόν χωρισμόν τῶν μορφῶν, οὐδέ θά ἐξεδηλοῦντο καί οἱ ἐνέργειες ἐκεῖνες οἱ ὁποῖες προκαλοῦν τήν μεταξύ τῶν μορφῶν ἀλληλεπίδραση, συνεπεία τῶν ὁποίων αὐξάνονται ἀριθμητικῶς οἱ δυνάμεις τῶν οὐσιῶν οἱ ὁποῖες ἀποτελοῦν τήν ἐμφάνιση τῶν μορφῶν. Διὰ τοῦ σχηματισμοῦ τῶν καθέκαστα μορφῶν τῆς Φύσεως καί κατ' ἰδίαν ἐνεργειῶν τους, χωρεῖ ὁ ἄπειρος φυσικός κόσμος εἰς ἀτέρμονα ἐξέλιξη. Ἡ ἐκδήλωσις τοῦ νόμου τῆς Ἐλευθερίας ἐκ τοῦ ἐτέρου παράγοντος τῆς Δημιουργίας, ἐκείνου τόν ὁποῖον θά ὀνομάσωμεν συνεχῆ πρός ἑαυτόν θά ἐρευνηθεῖ ἀργότερον.

Ἐκ τῶν ἐκδηλώσεων τῶν δυνάμεων τοῦ οὐσιαστικοῦ Εἶναι τῆς Φύσεως καί τῶν δι' αὐτῶν ἐνεργειῶν τῶν μορφῶν, προκύπτουν καί οἱ μεταμορφωτικοί νόμοι τους καί εἰς τούς νόμους αὐτούς ὀφείλονται ὅλα τά φαινόμενα τῆς Φύσεως καί ἐκεῖνα τῶν συνθέσεων, ἀποσυνθέσεων καί ἐκ νέου συνθέσεων τῶν μορφῶν. Καί γίνονται αὐτά ἀφ' ἑνός διὰ νά παράγονται καί ἐξελίσ-

σονται οἱ μορφές εἰς μείζονες ἐνέργειες, ἀφ' ἐτέρου δέ ὅπως διὰ τῶν ἐκδηλώσεων νέων δυνάμεων μετατρέπονται τά στοιχεῖα τῶν μορφῶν εἰς στοιχεῖα ἱκανά νά ἀποτελοῦν τήν ἐμφάνιση νοητικῶν καί συνειδητῶν ἀτομικότητων. Ὅλα αὐτά ἔχουν βάση τῆ λειτουργία τοῦ νόμου τῆς Ἐλευθερίας. Ἐξ αὐτοῦ τοῦ νόμου κατ' ἐπέκταση προκύπτουν καί οἱ μεταμορφωτικοί νόμοι τῆς πνευματικῆς φύσεως διὰ τῶν ὁποίων οἱ ἀτομικές πνευματικές ὑπάρξεις χωροῦν ἀπό κόσμους κατωτέρους εἰς κόσμους ἀνωτέρας πνευματικῆς ἐνεργείας.

Ἐκ τοῦ νόμου τῆς Ἐλευθερίας προέρχεται καί λαμβάνει ἐνεργητική ὑπόσταση καί ὁ νόμος τῆς Ἀρμονίας, ὁ ὁποῖος εἶναι μέν καί αὐτός ἐκδήλωσις τῆς οὐσίας τῆς Φύσεως, ἀλλά ἐκδήλωσις μεταγενεστέρα τοῦ νόμου τῆς Ἐλευθερίας. *

Δέν θά ἦτο δυνατόν νά ὑπάρξει Ἀρμονία εἰς τούς Κόσμους τοῦ ἀπείρου ὅπως καί εἰς τίς καθέκαστα μορφές τους, ἄνευ τῆς προϋπάρξεως καί λειτουργίας τοῦ νόμου τῆς Ἐλευθερίας ἐκ τοῦ ὁποῖου πηγάζουν οἱ μορφές τῶν Κόσμων καί τά καθέκαστα αὐτῶν. Διὰ τοῦ νόμου αὐτοῦ προσδιορίζονται καί τά πεδία τῆς συστάσεως καί λειτουργίας των καθῶς καί οἱ τρόποι τῶν ἐνεργειῶν ἐκάστου ἐξ αὐτῶν καί τῶν μερῶν των.

Ἡ χωριστή ὑπαρξίς καί λειτουργία ἐκάστου Κόσμου διακανονιζομένη διὰ τοῦ νόμου τῆς Ἐλευθερίας ἐξασφαλίζει τίς μεταξύ των σχέσεις μέ σκοπό ὅπως αὐτοί προχωροῦν ἀπρόσκοπτα εἰς μεταμορφώσεις καί ἀνελίξεις τῶν δυναμικότητων τους καί παρεμποδίζει τήν μεταξύ αὐτῶν ἐκδήλωσις ἀρνήσεως ἡ ὁποία θά διετάρασσε τήν μεταξύ των ἀρμονίαν, ὅπως γίνεται αὐτό εἰς τίς κοινωνίες τῶν ἀνθρώπων εἰς τίς ὁποῖες ὁ νόμος τῆς Ἐλευθερίας λειτουργῶν ὡς ἠθικός νόμος καί ὄχι κατά τό πρότυπον τοῦ φυσικοῦ νόμου, δέν διακανονίζει τίς σχέσεις τῶν ἀποτελούντων αὐτές ἀτόμων καί συνεπεία αὐτοῦ παρεμποδίζεται ἡ ἐξελικτική τους πρόοδος.

β) Ἡθική ἐννοια.

Διὰ νά προσδιορίσουμε μέ σαφήνεια τήν ἐννοια τοῦ νόμου τῆς Ἐλευθερίας ὡς ἠθικοῦ νόμου διὰ τῆς λειτουργίας τοῦ ὁποῖου

πρέπει να διακανονίζονται οι μεταξύ των ατόμων σχέσεις πάσης ανθρωπίνης κοινωνίας, δέν πρέπει να απομακρυνθούμε από την έννοια του φυσικού νόμου της Έλευθερίας, εκ της λειτουργίας του οποίου, όπως είπομεν ανωτέρω, προέρχονται οι ειδικές μορφές των άψύχων κόσμων με τις ιδιάζουσες λειτουργίες τους, καθώς και εκείνες των νοητικών όντων με τά χωριστά και ιδιάζοντα γνωρίσματά τους. Ο φυσικός νόμος της Έλευθερίας είναι τό φυσικό πρότυπο. Έκ του νόμου αυτού εξαρτάται ό σχηματισμός του ήθικου νόμου της Έλευθερίας των νοητικών όντων, μέ βάση της οποίας πρέπει να διακανονίζονται οι κοινωνικές τους σχέσεις, όπως προστατεύεται ή πρόοδος και ανέλιξις των φυσικών και νοητικών τους δυνάμεων εις βαθμόν ώστε, να γνωρίζουν και να πληροούν τόν σκοπόν τους και διά του τρόπου αυτού προάγονται από κατωτέρας νοητικής φύσεως κόσμους εις ανωτέρους κόσμους πνευματικής φύσεως.

Έάν ό διέπων τις σχέσεις των κοινωνικών ατόμων ήθικός νόμος της Έλευθερίας δέν στηρίζεται εις την έννοιαν του προτύπου φυσικού νόμου, εάν από τόν ήθικό αυτό νόμο δέν προστατεύεται και εξασφαλίζεται ή ακώλυτος πρόοδος και ανέλιξις των νοητικών κοινωνικών όντων, ώς αυτό γίνεται εις τις άψυχες και κατ' ίδίαν μορφές της Φύσεως διά του εις αυτές λειτουργούντος νόμου της Έλευθερίας, τότε κάθε άλλος νόμος ήθικης Έλευθερίας, ως άφιστάμενος του προτύπου νόμου της φυσικής Έλευθερίας, δέν είναι δυνατόν να είναι πραγματικά ήθικός νόμος Έλευθερίας και ως έξ αυτού δέν δύναται κατά την άσκησή του υπό των κοινωνικών ατόμων να προστατεύει την πρόοδο και ανέλιξη των νοητικών τους δυνάμεων. Εις αυτή την περίπτωση, όχι μόνον παραβιάζεται τό φυσικό πρότυπο αυτού του νόμου, αλλά και τά κοινωνικά άτομα έκτοπίζονται της φυσικής τους ζωής, μέ αποτέλεσμα να διαταράσσονται οι άρμονικές τους σχέσεις και ή έν γενει κοινωνική τους ζωή.

Η μή άρμονική συμβίωση των ατόμων γεννά παθολογική κατάσταση και γίνεται τό αίτιο της εμφάνισεως των παθών τους συνεπεία των οποίων ύφίστανται άπειρες δοκιμασίες και απομακρύνονται από την πλήρωση του σκοπού τους. Η μή υπό των κοινω-

νικών ατόμων κατανόησις της έννοίας του ήθικου νόμου της Έλευθερίας και ως εκ τούτου μή άσκησις από αυτούς του νόμου αυτού εις τις σχέσεις τους, υπήρξεν τό αίτιον της δημιουργίας αντίληψεων περί των ήθικών τους έννοιών, πλήρως άφισταμένων των φυσικών νόμων ως και εκείνου του νόμου της Έλευθερίας.

Εις αυτά τά αίτια όφείλεται ή κακοδαιμονία του ανθρωπίνου γένους και δέν θά παύσει να ύφίσταται αυτή, έφ όσον τά κοινωνικά άτομα μένουν εις τις στενές αντίλήψεις τους περί ήθικών έννοιών οι όποιες σχηματίζονται έξω των ύποδείξεων τις όποιες παρέχουν οι λειτουργίες των φυσικών νόμων και δέν άρθούν εις την αντίληψη ή όποία θά τους ύπαγορεύσει, ότι ό σχηματισμός των έννοιών των ήθικών νόμων πρέπει να γίνεται επί τη βάσει των προτύπων της Φύσεως, των νόμων εκείνων που διακανονίζουν τις λειτουργίες της και τις προάγουν εις έντονώτερες και θειότερες ενέργειες. Παράδειγμα αυτής της αντίληψεως παρέχεται υπό της όμαλης και φυσιολογικής λειτουργίας της ανθρωπίνης φύσεως ή όποία διέπεται υπό των εις αυτήν ενεργούντων νόμων, διά της οποίας σημειούνται οι όμαλές έκδηλώσεις των συναισθημάτων της ανθρωπίνης ψυχής και ή διαμόρφωσις του νοητικού περιεχομένου των ανθρωπίνων διανοιών. Αντίθετος λειτουργία της ανθρωπίνης φύσεως προερχομένη έξ άλλοιώσεως ή βλάβης των όργάνων της ή και από παραβίαση των όρων της ζωής της, καθιστά άδρανεις τούς διέποντας αυτήν φυσικούς νόμους και ως εκ τούτου ή έκδήλωσις των συναισθημάτων και ή διάπλασις των ιδεών της ανθρωπίνης ψυχής γίνονται όχι ως άπαιτεί αυτή αύτη ή φύσις της, αλλά κατ' ενέργειαν άνώμαλον και αντίτιθεμένην εις την πρόοδόν της.

Η έννοια του ήθικου νόμου της Έλευθερίας στηρίζεται εις την λειτουργία του φυσικού νόμου της Έλευθερίας και διά τούτο ό ήθικός νόμος αυτός πρέπει να ενεργεί εις τις ανθρώπινες φύσεις όπως ενεργεί ό φυσικός νόμος της Έλευθερίας εις τις καθ' όλου μορφές της Φύσεως, τηρούσα αυτές εις φυσικήν τάξιν, ώστε έκάστη να πληροί άκωλύτως τόν σκοπό της διά των έκδηλώσεων και της εξέλιξεως των δυνάμεών της.

Ο ήθικός νόμος της Έλευθερίας προωρισμένος εις λειτουρ-

γίαν ἐκ τοῦ οὐσιαστικοῦ Εἶναι τῶν ἀνθρωπίνων ψυχῶν, σκοπεῖ τὸν διακανονισμό τῶν σχέσεων τῶν κοινωνικῶν ἀτόμων, τὴν μεταξὺ τῶν ἀλληλεπίδραση πρὸς πρόοδο καὶ τὴν ἐπίτευξη τῆς ἐκδηλώσεως τοῦ νόμου τῆς Ἀρμονίας, διὰ τοῦ ὁποῖου ἐξασφαλίζεται ὄχι μόνον πρόοδος καὶ ἐξέλιξις τῶν ψυχικῶν δυνάμεων τῶν κοινωνικῶν ἀτόμων, ἀλλὰ καὶ εὐτυχία καὶ εὐδαιμονία αὐτῶν.

Ἐάν ὁ ἠθικός αὐτός νόμος δέν διακανονίσει τίς φυσικές καὶ κοινωνικές σχέσεις τῶν ἀτόμων τῆς κοινωνίας, δέν ἐκδηλωθεῖ μέ τὴν συμβολή τῶν σχέσεων τους ὁ νόμος τῆς Ἀρμονίας ἀπὸ τὴν οὐσιαστικὴ φύση τῶν ἀνθρωπίνων ψυχῶν καὶ ὑπὸ τοῦ νόμου αὐτοῦ (Ἀρμονίας) τὰ συναισθήματα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα γίνονται οἱ φορεῖς τῶν ὑποχρεώσεων, καθηκόντων καὶ τῶν δικαιωμάτων τους ἐπὶ τῆς ζωῆς τῶν κοινωνικῶν ἀτόμων, τότε οἱ σχέσεις τους θά συντρέχουν, ὄχι μόνον εἰς τὴν καθυστέρηση τῆς ψυχικῆς τους προόδου, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν παράταση τῆς κακοδαιμονίας τους καὶ τὴν πλήρως δοκιμαστικὴ κατάσταση στὴν ὁποία εὐρίσκονται.

Ὁ ἠθικός νόμος τῆς Ἐλευθερίας διὰ τῆς λειτουργίας του ἐπιβάλλει καὶ ἀπαιτεῖ κατὰ τὴν ἀσκησὴ του ὑπὸ τῶν κοινωνικῶν ἀτόμων, ὅπως ἐκαστον ἐξ αὐτῶν βούλεται, θέλει, κινεῖται καὶ ἐνεργεῖ κατὰ τάξιν, ὥστε νά μὴ ἐμποδίζεται ἢ ἐκδήλωσις τῆς βουλήσεως, τῆς θελήσεως, τῆς κινήσεως καὶ τῆς ἐνεργείας τῶν ἄλλων, οὔτε διὰ τῶν ἐκδηλώσεων αὐτῶν παρεμποδίζεται ἢ πρόοδος καὶ εὐδαιμονία τους, καθὼς καὶ ἡ ἰδική του πρόοδος καὶ εὐδαιμονία.

Βούλησις, θέλησις, Κίνησις καὶ Ἐνέργεια τοῦ κοινωνικοῦ ἀτόμου, παραβλάπτουσι τὴν πρόοδο καὶ ἐξέλιξη τῶν νοητικῶν καὶ ἐν γένει ψυχικῶν δυνάμεων τῶν ἄλλων καθὼς καὶ τὴν ἐξέλιξη καὶ πρόοδο αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, εἶναι ἐκδηλώσεις ἀντιστρατευόμενες ὄχι μόνον εἰς τὴν ἀκώλυτο ἀσκησὴ τοῦ ἠθικοῦ νόμου τῆς Ἐλευθερίας, ἀλλὰ καὶ ἐκδηλώσεις πού ἀντιστρατεύονται καὶ τὸν φυσικὸ νόμο τῆς Ἐλευθερίας καὶ στὴν περίπτωση αὐτὴ εἶναι προωρισμένες νά μὴ ἐπιτρέπουν τὴν ἐκδήλωσις τοῦ νόμου τῆς Ἀρμονίας. Ἡ μὴ ἐκδήλωσις δὲ τοῦ νόμου αὐτοῦ χαρακτηρίζει τὰ κοινωνικά ἄτομα ὡς διατελοῦντα ἔξω πάσης ἠθικῆς καταστάσεως καὶ ὡς ὑπονομεύοντα τὴν δική τους πρόοδο καὶ εὐδαιμονία, ἐπὶ πλέον δὲ

ὡς διάγοντα ὑπὸ ὄρους ζωῆς οἱ ὁποῖοι καθίστανται τὸ αἷτιο τῆς ἐκδηλώσεως παθῶν τὰ ὁποῖα δέν παρεμποδίζουν μόνον τὴν πρόοδό τους καὶ τὴν ἀνέλιξη τῶν ψυχικῶν τους δυνάμεων, ἀλλὰ καὶ τὴν μεταξὺ τους βίωση τὴν καθιστοῦν δοκιμαστικὴ.

Ὁ ἠθικός νόμος τῆς Ἐλευθερίας εἶναι ὁ ἄξων τῶν ἐνεργειῶν πάσης συνειδητῆς ὑπάρξεως ἢ ὁποῖα εὐρίσκεται πέραν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Εἶναι θεμελιώδης ἠθικός νόμος διακανονισμοῦ τῶν σχέσεων τους καὶ ἐκ τῆς ἀσκήσεώς του προκύπτουν ὅλα τὰ ἠθικά στολίσματα τὰ ὁποῖα κοσμοῦν τίς συνειδητές αὐτές ὑπάρξεις καὶ ἐξ αὐτῶν ἀπορρέουν ἡ χαρά, ἡ εὐτυχία καὶ ἡ εὐδαιμονία τους. Ὁ ἠθικός νόμος τῆς Ἐλευθερίας δημιουργεῖ τὸν σεβασμὸ τῆς αὐτοδιαθέσεως καὶ αὐτενεργείας τῶν συνειδητῶν αὐτῶν ὑπάρξεων καὶ προσδιορίζει τίς τροχιές τους κατὰ τάξιν, ὥστε οὐδεμιᾶς τοιαύτης ὑπάρξεως νά διαταράσσεται ὑπὸ τῶν ἄλλων ἢ ἀρμονικῆ τῆς πρὸς αὐτές σχέσις.

Β΄

ΝΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

α) Φυσικὴ Δικαιοσύνη

Φυσικὴ Δικαιοσύνη εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῶν φυσικῶν νόμων ἐκείνων οἱ ὁποῖοι λειτουργοῦν εἰς ὄλην τὴν ὀργανωμένη Φύση τῶν Κόσμων. Διὰ τῆς λειτουργίας τῶν νόμων αὐτῶν ἐρχονται εἰς τὸ Εἶναι ὅλες οἱ μορφές καὶ τὰ ὄντα τῆς Φύσεως, μεταξὺ τῶν ὁποίων εἶναι καὶ ὁ ἄνθρωπος. Οἱ ἴδιοι νόμοι διὰ τῆς λειτουργίας των, ἀφοῦ τὰ φέρουν εἰς τὸ Εἶναι τους, τοὺς ἐξασφαλίζουν καὶ ὅλα τὰ μέσα τῆς ζωῆς τους, δηλαδή τῆς συντηρήσεως καὶ ἀνελιξε- ~~ως τῶν ὀργανικῶν τους φύσεων καὶ τῆς διανοητικῆς τους καὶ ἐν γένει ψυχικῆς τους προόδου. Διὰ τῆς ἀνελιξεως τῶν φύσεων τους, εἰς ἀρτιωτέρας τοιαύτας ἀπὸ ἀπόψεως λειτουργιῶν, ἐπιτυγχάνεται ἡ δυναμικὴ τους αὐξήσις καὶ δι' αὐτῆς τροποποιοῦνται τὰ κατὰ μέρος αὐτῶν ὄργανα τὰ ὁποῖα χρησιμοποιοῦν οἱ ψυχές τους διὰ νά ἐκδηλώνουν ὅλα ἐκεῖνα τὰ φαινόμενα, δηλαδή~~

της ψυχικής τους καταστάσεως, ώθουν την βούλησή τους "εις ἐκτρόπους ἐνεργείας" και ἐξ αὐτοῦ ἀπομακρύνονται τῶν ὄρων τῆς Φυσικῆς τους ζωῆς.

β) Κοινωνική Δικαιοσύνη

Ἡ κοινωνική Δικαιοσύνη τῶν ἀνθρώπων διά τῆς ὁποίας ρυθμίζονται οἱ σχέσεις τους και τὰ δικαιώματά τους ἐπὶ τῆς κοινωνικῆς τους ζωῆς δέν πρέπει νά προέρχεται ἀπό κοινωνικούς νόμους τούς ὁποίους θεσπίζουν και ἐφαρμόζουν κοινωνικά ἄτομα κατ' ἀπόλυτον αὐτῶν θέληση και βούληση, οἱ ὁποῖοι δέν στηρίζονται εἰς τὰ πρότυπα τῆς φυσικῆς Δικαιοσύνης και δέν ἐξυπηρετοῦν τόν κοινωνικό σκοπό τῶν ἀνθρώπων, διότι ἡ κατά τόν τρόπο αὐτό θεσπιζομένη και ἐφαρμοζομένη Δικαιοσύνη ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τήν ἐκτόπιση τῶν κοινωνικῶν ἀτόμων ἀπό τὰ φυσικά τους δικαιώματα. Ἡ κοινωνική σύνθεσις τῶν ἀνθρώπων ἔχει ὡς σκοπόν ὄχι μόνον τήν ἀτομική ἐκάστου διανοητική και ψυχική πρόοδο και ἀνέλιξη τῶν φυσικῶν τους δυνάμεων, ἀλλά και τήν εἰς τήν κοινωνίαν ἀρμονική τους ζωή διά τῆς ὁποίας ἐπιτυγχάνεται ἡ πρόοδος τους αὐτή. Ἀρμονική τῶν κοινωνικῶν ἀτόμων ζωή δέν εἶναι δυνατόν νά ὑπάρξει, ἐάν ὅλα τὰ κοινωνικά ἄτομα δέν ἀπολαμβάνουν τὰ ὑπό τῆς θείας Φύσεως πρὸς αὐτά παρεχόμενα μέσα ζωῆς τους.

Ἐάν τὰ ὑπ' αὐτῆς παρεχόμενα ταῦτα μέσα ζωῆς τους ἀπαιτοῦν πρὸς χρησιμοποίησή τους ἐξεργασίαν, εἰς αὐτήν πρέπει διά κοινωνικοῦ νόμου Δικαιοσύνης νά μετέχουν πάντα κατά σειρά και τάξη, οἱ ὁποῖες προσδιορίζονται ὑπό τοῦ νόμου αὐτοῦ. Ἐπίσης, δι' ὁμοίων νόμων κοινωνικῆς Δικαιοσύνης πρέπει νά ἐξασφαλίζεται εἰς τὰ κοινωνικά ἄτομα ἡ γνωστική ἀπόκτησις ὄλων τῶν ἐκδηλώσεων και διανοητικῶν προϊόντων τῶν νοητικῶς ἐργαζομένων εἰς τήν ἀνθρωπίνην κοινωνίαν ἀνθρώπων, διότι και τὰ προϊόντα αὐτά ὡς προερχόμενα ἐκ τῆς λειτουργίας τῶν ἀνθρωπίνων διανοήσεων, τήν λειτουργίαν τήν ὁποίαν ἔφεραν και φέρουν εἰς τό εἶναι των οἱ ἐνεργοῦντες Φυσικοί νόμοι, δικαιοματικῶς ἀνήκουν και πρέπει νά γνωρίζονται ὑπό πάντων τῶν κοινωνικῶν ἀτόμων, ἀφοῦ ὅλα εἶναι τέκνα τῆς ὄλης δια τῶν νόμων

τῆς ἐργαζομένης θείας Φύσεως. "Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι και ὅλα τὰ ἄλλα ὄντα γίνονται κοινωνικά ἄτομα, ὄχι ὀδηγούμενα ὑπό τῆς ἀνάγκης, ὅπως ἰσχυρίσθησαν ἄνθρωποι σφαλῆρας διανοήσεως, οὔτε και ὑπό τῆς ἐλευθέρως βουλήσεώς τους, ἀλλά ἐκ τῆς λειτουργίας τῶν νόμων τῆς φύσεώς τους, ἡ ὁποία δέν δύναται νά εἶναι ἀνεξάρτητος τοῦ ὄλου τῶν λειτουργούντων νόμων τῆς Φύσεως, οὔτε δύναται νά ἀποτελοῦν πρὸς τό ὄλον δυσαρμονίαν.

Διά τῆς καθολικῆς αὐτῆς ἀρμονίας τῶν Φυσικῶν νόμων γίνονται οἱ ἀλληλεπιδράσεις ὄλων τῶν μορφῶν τῆς Φύσεως, εἴτε ἐμψύχων εἴτε ἀψύχων και διά τῶν ἀλληλεπιδράσεων αὐτῶν προάγονται δυναμικῶς. Ἡ ἀνθρωπίνη διάνοια δέν δύναται νά φαντασθεῖ ὅτι εἶναι δυνατόν νά ὑπάρξει και λειτουργήσει μορφή τῆς Φύσεως ἐάν δέν εὑρίσκεται εἰς ἄμεσο σύνδεσμο και συλλειτουργία πρὸς τίς ἄλλες μορφές τῆς Φύσεως, πολὺ δέ περισσότερο δέν δύναται νά ἐννοήσει ὅτι εἶναι δυνατόν νά ὑπάρξει και λειτουργήσει μορφή τῆς Φύσεως ἐάν δέν εὑρίσκεται εἰς ἄμεσο σύνδεσμο και συλλειτουργία πρὸς τίς ἄλλες μορφές τῆς. Πολὺ δέ περισσότερο δέν δύναται νά ἐννοήσει ὅτι εἶναι δυνατόν νά ὑπάρξει και λειτουργήσει ἐμψυχος μορφή τῆς μή συνδεομένη και συλλειτουργοῦσα διά τῶν νόμων τῆς πρὸς τούς καθολικούς νόμους τῆς, αὐτούς οἱ ὁποῖοι διέπουν και ρυθμίζουν τό σύνολον τῶν ἐνεργούντων Κόσμων. Κατ' ἀκολουθίαν ὁ κοινωνικός σκοπός τῶν ἀνθρώπων και τῶν ἄλλων ὄντων προέρχεται ἀπό τίς λειτουργίες τῆς Φύσεως και δι' αὐτῶν συντελοῦνται οἱ δυναμικές τους αὐξήσεις και τοῦτο ἀποτελεῖ τήν ἐννοια τῆς προόδου και τῆς ἐξελίξεως αὐτῶν. Ἐάν δέν λαμβάνουν ὑπ' ὄψιν τίς θεμελιώδεις αὐτές βάσεις τῆς λειτουργούσης και ἐργαζομένης Φύσεως οἱ θεσπίζοντες και ἐφαρμόζοντες τούς νόμους τῆς κοινωνικῆς δικαιοσύνης, τότε αὐτό ἐμφανίζει τήν ἀγνοία τους ἐπὶ τῆς Φυσικῆς και κοινωνικῆς τους ζωῆς, καθὼς και τήν διανοητική τους κατάσταση ὡς ἀφισταμένη τῆς πραγματικῆς ἐννοίας και τοῦ κοινωνικοῦ τους και ψυχικοῦ τους σκοποῦ, ὅπως ἐπίσης και τῆς πραγματικῆς τους εὐδαιμονίας τήν ὁποίαν ἡ Φύσις τούς ἐξασφαλίζει διά τῶν ὑπ' αὐτῆς παρεχομένων μέσων τῆς ζωῆς και προόδου αὐτῶν.

Ἡ τοῦ εἶδους αὐτοῦ διανοητική τους κατάσταση δέν τούς ἐ-

πιτρέπει νά νοοῦν τήν ὑψίστη σημασία τῆς ὀργανικῆς τους φύσεως διά τῆς ὁποίας ἐκδηλοῦται εἰς ἐνεργείας ἢ ψυχῆ τους καί διά τῶν ἐνεργειῶν τῆς αὐτῶν ἐμφανίζονται ὅλα τά φαινόμενα τῶν διανοήσεων, τῶν αἰσθημάτων, τῶν συναισθημάτων καί ὄλων ἐκείνων τά ὁποῖα διδουν τόν ἰδιάζοντα χαρακτηρισμό πάντων τῶν πνευματικῶν ὄντων.

Πᾶσα προαγωγή τῶν πνευματικῶν ὄντων στηρίζεται εἰς τίς ὀργανικές φύσεις τους καί δ' αὐτό σκοπός τῶν ὀργανικῶν τους φύσεων εἶναι ἡ ἀνέλιξις, ἡ δυναμική ἀνέλιξις τῆς εἰς αὐτές ἐνεργούσης ψυχῆς.

Ἡ ἄγνοια τῶν ἀνθρώπων ἐπί τῶν θεμελιωδῶν αὐτῶν ἐννοιῶν τοῦ σκοποῦ τῆς Φύσεως, τούς ἐμποδίζει νά θεσπίζουν κοινωνικούς νόμους Δικαιοσύνης πρὸς ἐπιβοήθησιν τῆς προόδου των. Ἡ ἐκδηλωθεῖσα καί λειτουργοῦσα νόησις τους, αὐτόν τόν σκοπό ἔχει, νά κατανοοῦν τίς λειτουργίες τῆς Φύσεως ὅπως ἐν συνειδήσει ἀσκοῦν αὐτούς καί δι' αὐτῶν ἐκτείνουν διαρκῶς τά ὄριά της.

Οἱ κοινωνικοί νόμοι τῆς Δικαιοσύνης πρέπει νά ἔρχονται ἐπίκουροι τῆς Φύσεως, ἐρχόμενοι δέ αὐξάνουν τήν δύναμιν τῆς Δικαιοσύνης τῶν κοινωνικῶν ὄντων καί φθάνουν αὐτήν εἰς τό σημεῖον νά καθίσταται αὐτή ὁ ρυθμιστής τῶν Φυσικῶν νόμων ὡς πρὸς τίς λειτουργίες τους πρὸς ἐξασφάλισιν καί ἀκώλυτο ἐξέλιξιν τῆς διανοήσεως τῶν μή κατανοούντων τίς λειτουργίες τους.

Ὅταν οἱ νόμοι τῆς κοινωνικῆς Δικαιοσύνης τῶν ἀνθρώπων δέν στρέφονται πρὸς τίς κατευθύνσεις αὐτές, τότε γίνονται τό αἶτιον τῆς παρεμποδίσεως τοῦ φυσικοῦ δικαιώματος τῆς προόδου τῶν κοινωνικῶν ἀτόμων, ἀναιροῦν τόν σκοπό τῆς κοινωνίας καί δημιουργοῦν τήν σύγχυσιν εἰς τίς σχέσεις τους κατά τρόπους ἐμποδίζοντας καί τήν φυσική τους ζωὴν καί τίς ἐκδηλώσεις τῆς χαρᾶς τους, τῆς εὐτυχίας τους καί πάσης ἀσκήσεως τῶν ἀρετῶν ἐκείνων διά τῶν ὁποίων αὐτές ἐπιτυγχάνονται. Εἰς αὐτή τήν κατάστασιν, τότε, τά κοινωνικά ἄτομα δέν δύνανται νά χρησιμοποιοῦν ἐλεύθερα τὴν βούλησίν τους, τίς σκέψεις τους, τὴν θέλησίν τους, τίς αὐτοδιαθέσεις τους καί τίς ὑπαγορεύσεις τῶν ἐνεργούντων νόμων τῆς φύσεώς τους καί μέ τόν τρόπο αὐτό περιπίπτουν εἰς μίαν ἀκατανόμαστο δουλείαν ἢ ὁποῖα συντρίβει ἀσκόπως τίς φυσικές

τους δυνάμεις ὥστε νά μή δύνανται νά ἀνελίσσωνται καί αὐξάνουν εἰς θειοτέρας ἐνεργείας.

Ἡ κοινωνικὴ Δικαιοσύνη τῶν ἀνθρώπων δέν δύναται νά εἶναι ἔργον ἀνθρώπων οἱ ὁποῖοι ἀγνοοῦν κατὰ τὴν θέσπισίν της τίς λειτουργίες τῶν Φυσικῶν νόμων, τά πρότυπα τῆς φυσικῆς Δικαιοσύνης, τούς σκοπούς τῆς Φύσεως, τόν σκοπὸν τὸν ὁποῖο πρέπει νά πληροῖ ἕκαστο κοινωνικὸ ἄτομο καί τό σύνολο ἐν γένει τῶν κοινωνικῶν ἀτόμων. Πρέπει νά εἶναι ἔργον τῶν φωτεινῶν ἐκείνων συνειδήσεων, ἀνθρώπων τῶν ὁποίων οἱ ἀκτίνες τῆς διανοήσεως ἔχουν διεισδύσει μέσα εἰς τίς λειτουργίες τῆς Φύσεως, καί ἔχουν κατανοήσει τούς θεῖους σκοπούς της. Πρέπει νά εἶναι τό ἔργον τῶν ἀνθρωπίνων ἐκείνων συνειδήσεων οἱ ὁποῖες διὰ τῶν ἐνεργειῶν δυνάμεών τους ὄχι μόνον ἔχουν ἐξαγνίσει τίς ὀργανικές φύσεις, ἀλλὰ καί ἔχουν κατανοήσει τούς ὑπερτάτους σκοπούς τοῦ πνεύματος, τοῦ ὑπεροχωτέρου ἀποτελέσματος τῆς θείας Δημιουργίας. Πρέπει νά εἶναι τό ἔργον τῶν ἀνθρωπίνων ἐκείνων συνειδήσεων οἱ ὁποῖες ἐξεδήλωσαν εἰς τὴν ὀργανικὴν τους φύσιν τούς νόμους τῆς μεταμορφώσεώς της εἰς ὑπεροχωτέραν πνευματικὴν φύσιν.

Τοιαῦται ἀνθρώπιναι συνειδήσεις καί ὑπῆρξαν καί ὑπάρχουν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα οἱ ὁποῖες καί βοηθοῦν πάντοτε τὴν πρόδοσιν της. Κατὰ τοῦ ἔργου αὐτῶν τῶν συνειδήσεων ὀρθοῦται καί παρεμποδίζεται αὐτό ἢ ἄγνοια καί ἡ συνεπεία αὐτῆς μὴ ἐκδηλωθεῖσα ἠθικὴ ἀντίληψις τῶν πολλῶν. Εἶναι ἀνάγκη ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι κατανοοῦν αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν, οἱ ἠθικῶς καί νοητικῶς προηγμένοι, νά στρέφουν ἀδιάλειπτα τίς προσπάθειές τους πρὸς διαφωτισμὸν τῶν κοινωνικῶν ἀτόμων καί πρὸ παντός πρὸς βελτίωσιν τῆς ἠθικῆς τους καταστάσεως διὰ νά δύνανται νά ἐννοοῦν καί τά φυσικά δικαιώματά τους καί τόν κοινωνικὸν τους σκοπὸν. Μόνον διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ εἶναι δυνατόν νά κρατήσουν εἰς τίς σχέσεις τους νόμοι Δικαιοσύνης, νόμοι οἱ ὁποῖοι θὰ ἐξασφαλίζουν τὴν ψυχικὴν τους ἀνέλιξιν καί δι' αὐτῶν θὰ πληροῦται ὁ σκοπός τους ὡς ἀνθρώπων.

Ἡ κοινωνικὴ Δικαιοσύνη τῶν ἀνθρώπων πρέπει νά ἀποτελεῖ τίς βάσεις τῆς ἠθικῆς ἐννοίας τῶν ἀνθρωπίνων κοινωνιῶν ὥστε

αυτές να χαρακτηρίζονται ως έχουσαι επίγνωση του σκοπού τους και ως αποτελούμενες εκ πνευματικῶν ὄντων τὰ ὁποῖα ἔχουν φύση ὑπερτέρα ἄλλων κατωτέρας φύσεως ὄντων, ἢ ὁποῖα ἔχει σκοπὸ τὴν ἐκδήλωση ὑπερτέρας νοήσεως καὶ ἠθικῆς ἐμφανίσεως, διὰ τὰ δύναται οἱ ἄνθρωποι νὰ λαμβάνουν τὸν ἰδιάζοντα χαρακτήρα τοῦ κοινωνικοῦ, ἠθικοῦ καὶ νοητικοῦ ὄντος.

ΓΝΩΣΙΣ

Διὰ τὰ φθάσει ἡ κοινωνία τῶν ἀνθρώπων νὰ ἐννοήσῃ, θεσπίσῃ καὶ ἐφαρμόσῃ εἰς τὶς σχέσεις τῶν ἀτόμων τῆς τούτους νόμους τῆς ἠθικῆς Ἐλευθερίας καὶ τῆς κοινωνικῆς Δικαιοσύνης καὶ δι' αὐτῶν ἐξυπηρετήσῃ τὴν ἠθικὴν, διανοητικὴν καὶ ψυχικὴν τους πρόοδο, πρέπει ἀπαραίτητα νὰ καλλιεργηθοῦν σημερινὰ ἄτομα εἰς βαθμὸν νὰ ἐννοήσουν τὸν κοινωνικὸν τους σκοπὸν. Εἰς τὰ ἄτομα αὐτὰ πρέπει νὰ καλλιεργηθοῦν οἱ πραγματικὲς γνώσεις, αὐτὲς οἱ ὁποῖες προέρχονται ἀπὸ τὶς λειτουργίαι τῶν φυσικῶν νόμων καὶ ἀπὸ τὶς φύσεις αὐτῶν τούτων τῶν ἀνθρωπίνων ὄντων. Εἰς αὐτὰ πρέπει ἐπίσης νὰ καλλιεργηθοῦν καὶ τὰ φυσικὰ τους συναισθήματα τὰ ὁποῖα γίνονται μέσα εἰς τὶς ψυχὰς τους διὰ τῆς συλλειτουργίας αὐτῶν μετὰ τῶν ὀργανικῶν τους φύσεων, διότι οἱ πραγματικὲς φυσικὲς γνώσεις καὶ τὰ ψυχικὰ τους συναισθήματα θὰ τοὺς ἐπιτρέψουν νὰ κατανοήσουν βαθύτερα ὄχι μόνον τὸν κοινωνικὸν τους σκοπὸν, ἀλλὰ καὶ τὸν ψυχικὸν τους σκοπὸν. Ἡ κατανόησις τοῦ κοινωνικοῦ καὶ ψυχικοῦ τους σκοποῦ δὲν δύναται μόνον νὰ ἐναρμονίζει τὶς σχέσεις τους, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐξευγενίζει καὶ τὴν ψυχικὴν καὶ διανοητικὴν τους διάθεσιν, οὕτως ὥστε νὰ δύναται εὐχερῶς νὰ ἐννοοῦν καὶ νὰ ἀναγνωρίζουν τὰ φυσικὰ τους δικαιώματα καὶ νὰ αἰσθάνονται ὅτι αὐτὰ πρέπει νὰ ἐξασφαλίζονται διὰ κοινωνικῶν νόμων. Τότε θὰ ἀναγνωρίζουν, ὅτι καθῆκον τους εἶναι τὸ νὰ ἐξυπηρετεῖται διὰ κοινωνικῶν νόμων ἡ πρόοδος πάντων.

Ἡ κατανόησις τοῦ κοινωνικοῦ καὶ ψυχικοῦ σκοποῦ ὄλων τῶν κοινωνικῶν ἀτόμων εἶναι ἡ ὑψίστη ἐκδήλωσις τῆς ἀνθρωπίνης διανοήσεως καὶ ἐξ αὐτῆς καὶ μόνον προέρχεται ἡ πραγματικὴ ἐννοια τῆς ἠθικῆς, ἢ ὁποῖα πρέπει νὰ διέπει ὅλες τὶς σχέσεις τῶν ἀνθρωπίνων ὄντων ὡς πνευματικὸς κοινωνικὸς νόμος. "Ὅταν ὁ νόμος αὐτὸς διέπει τὶς σχέσεις τους, τότε καὶ χαρακτηρίζονται ὡς ἐν συνειδήσει ἐνεργοῦντα κοινωνικὰ ἄτομα τὰ ὁποῖα ἔχουν καὶ ὡς σκοπὸν νὰ γνωρίσουν τὸ ἔργον τῆς Θείας Δημιουργίας, ὁπότεν καὶ αἰσθάνονται ὡς καθῆκον τους νὰ συντρέχουν αὐτὸ διὰ κοινωνικῶν νόμων εἰς τὴν πνευματικὴν ἐξέλιξιν τῶν νοητικῶν ὄντων, διότι αὐτὸς εἶναι ὁ σκοπὸς τοῦ ἔργου τῆς. Ὅφειλουν ἐπίσης νὰ συντρέχουν καὶ τὴν ἐξέλιξιν τῶν ὀργανικῶν φύσεων τῶν πνευματικῶν ὄντων διὰ τῶν ὁποίων ἐπιτυγχάνεται ὁ σκοπὸς τῆς αὐτοῦ. Τὸ ἔργο τῆς Θείας Δημιουργίας ἔφερε εἰς τὸ εἶναι τους τὰ νοητικὰ ὄντα καὶ αὐτὸ τὰ μεταμορφώνει διὰ τὰ προάγει εἰς θειοτέρους κόσμους ὅπως διὰ τῆς ἐν ἐνεργείᾳ ζωῆς τους κατανοοῦν εὐρύτερα καὶ συντρέχουν περισσότερο τοὺς σκοποὺς τοῦ Θεοῦ αὐτοῦ Ἔργου.

"Ὅταν τὰ κοινωνικὰ ἀνθρώπινα ἄτομα εὐρίσκονται ἐν συνειδήσει εἰς τὶς ἐνεργείαις τους, ὅπως ἐκεῖνα τὰ δυναμικῶς ὑπερτέρα αὐτῶν, τότε πραγματικὰ εἶναι ἠθικὰ καὶ ἡ διανόησις τους φυσικὴ καὶ τότε μόνον δύναται νὰ ἐκτιμοῦν τὸ ἔργο τῆς Θείας Δημιουργίας, τὸ συντρέχουν καὶ ἀπολαμβάνουν τοὺς Θεοὺς Καρπούς του. Πρὸς αὐτοῦ τοῦ εἶδους συνειδητὰ εἰς τὶς ἐνεργείαις τους ἄτομα τὰ ἀνώτερα τοὺς πνεύματα ἐμπιστεύονται τὶς ἀλήθειαι τῆς Φύσεως, οἱ ὁποῖαι ἀλήθειαι γνωρίζονται ἀπὸ τοὺς ἐν ἐνεργείᾳ νόμους τῆς, καθὼς ἐπίσης καὶ ἐξ ἐκείνων τῶν νόμων τῆς ὀργανικῆς τους φύσεως, ὅπως καὶ ἐκ τῶν νόμων ἐκείνων οἱ ὁποῖοι λειτουργοῦν εἰς τὶς φύσεις τῶν πέραν τῶν ἀνθρωπίνων πνευματικῶν κόσμων. Αὐτὲς οἱ ἀλήθειαι προάγουν τὴν διανόησιν τῶν ἀνθρωπίνων ὄντων καὶ αὐτὴ συλλαμβάνει τὰ πρότυπα καὶ τῆς λειτουργίας τῶν φυσικῶν καθόλου νόμων καὶ τῆς λειτουργίας τῶν πνευματικῶν φύσεων καὶ ἐπὶ τῆ βάσει αὐτῶν διὰ κοινωνικῶν νόμων νὰ ρυθμίζουν καὶ τοὺς ὅρους τῆς ζωῆς τους καὶ τοὺς ὅρους τῶν μετὰξὺ τους σχέσεων.

Ἐλέχθη ὁμοῦς ἀνωτέρω περί Ἀληθείας. Ἀλλά ποία εἶναι διὰ τόν ἐν συνειδήσει διανοούμενον ἄνθρωπον ὅπως καί διὰ πᾶν ἄλλο πνευματικόν ὄν, ἢ πραγματική αὐτῆς ἔννοια; Διὰ τόν διανοούμενον ἄνθρωπον ἀλήθεια εἶναι «ἢ πραγματική ἐκεῖνη γνῶσις ἢ ὁποία γίνεται ἐκ τῆς λειτουργίας τῆς ὄλης ἐργαζομένης φύσεως καί ἐκ τῶν καθέκαστα λειτουργούντων νόμων της, τόσον εἰς τίς ἄψυχες μορφές, ὅσον καί τίς πνευματικές ἐπί τοῦ συνόλου τῶν πνευματικῶν κόσμων».

Ἡ ἀπόκτησις τῆς γνώσεως αὐτῆς εἶναι προωρισμένη δι' ὅλα τὰ ὄντα τῆς Θεῆας Δημιουργίας. Αὐτόν τόν σκοπόν ἔχουν. Ἡ ἀπόκτησις ὁμοῦς αὐτή συντελεῖται βαθμιαίως καί καθ' ὅσον αὐτὰ ἀνεπίσσοιται δυναμικῶς καί ὡς ἐξ αὐτοῦ εἶναι πάντοτε σχετική. Ἡ ἀπόκτησις τῆς γνώσεως συντελεῖται διὰ τῆς ἐκδηλώσεως τῶν ψυχικῶν τους δυνάμεων καί τῆς ἐν ἁρμονία λειτουργίας τους πρὸς τοὺς ἐν ἐνεργείᾳ νόμους τῆς φύσεώς τους.

Ἡ γνῶσις εἶναι πάντοτε ἀνάλογος πρὸς τὴν δυναμικὴν κατάστασιν τῶν ψυχῶν καί τὴν ἰκανότητα τῆς ὀργανικῆς τους φύσεως. Ἐάν ἡ δυναμικὴ κατάστασις τῆς ψυχῆς καί ἡ ἁρμονικὴ πρὸς τοὺς νόμους τῆς φύσεως λειτουργία τῆς ὀργανικῆς τῆς φύσεως εἶναι ἰκαναί, ἢ διανόησις γίνεται ἰσχυροτέρα καί διὰ τῶν ἀκτίνων της ἔρχεται εἰς ἐπαφή πρὸς Κόσμους ἀνωτέρας πνευματικῆς φύσεως καί τότε ἀντιλαμβάνεται τίς λειτουργίαις της, τίς ἐρευνᾷ, καθιστᾷ τὴν γνῶσιν της ὑπερτέρα καί ρυθμίζει τὴν ζωὴν της ἐν τῇ πραγματικῇ ἀληθείᾳ. Ἡ τοῦ εἶδους αὐτοῦ γνῶσις συντρέχει τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν εἰς ἀνέλιξιν καί δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου αὐτὴ ἀνέρχεται εἰς Θεϊότερον πνευματικόν κόσμον καί γίνεται πράγματι ἐλευθέρᾳ ἐκ τῶν δεσμῶν τοῦ ἀνθρωπίνου περιβάλλοντος. **Αὐτός εἶναι ὁ σκοπὸς τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς. Νὰ ἐλευθερωθῆ τοῦ ἀνθρωπίνου περιβάλλοντος καί νὰ καταστῆ δυναμικῶς κυρίαρχός του.** Πᾶσα ἄλλη σχηματιζομένη γνῶσις ἐάν δέν γίνεται ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐν ἐνεργείᾳ νόμων τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς καί τῆς ὀργανικῆς τῆς φύσεως καθὼς ἐπίσης καί ἐπὶ τῆς βάσεως τῆς λειτουργίας τῶν νόμων τῶν πνευματικῶν φύσεων, πᾶσα ἄλλη γνῶσις ἢ ὁποία γίνεται ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων διανοιῶν ἔξω αὐτῶν τῶν βάσεων καί ἀληθειῶν εἶναι ἄνευ φυσικῆς ἀξίας καί προωρισμένη εἰς μεταβο-

λὴν δι' ἐξαφανισμοῦ τῆς βάσεως ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐστηρίχθη.

Διὰ νὰ γίνῃ πραγματικὴ ἐκπαίδευσις τῶν κοινωνικῶν ἀτόμων πρὸς προαγωγήν τῶν ἀνθρωπίνων σχέσεων καί τῆς ἐν γένει ἠθικῆς αὐτῶν καταστάσεως, πρέπει ἡ ἐκπαίδευσις αὐτὴ νὰ στηριχθῆ εἰς τὴν ἀποκάλυψιν τῆς ἀληθείας, τί εἶναι ἡ φύσις, ποίους σκοποὺς πληροῖ διὰ τῶν ἐν ἐνεργείᾳ νόμων της διὰ νὰ φέρῃ εἰς τὸ εἶναι τὰ νοητικὰ ὄντα της, πῶς διὰ τῶν αὐτῶν νόμων γίνεται ἡ ψυχὴ τῶν ὄντων καί ποία εἶναι ἡ ἔννοια τῆς συνεργασίας τῆς ψυχῆς μετὰ τῆς ὀργανικῆς τῆς φύσεως, πῶς δι' αὐτῆς τῆς συνεργασίας ἐμφανίζονται τὰ φαινόμενα τῶν αἰσθήσεων καί πῶς διὰ τῆς λειτουργίας των γίνονται οἱ ἰδέες. Νὰ κατανοήσουσιν ὅτι οἱ αἰσθήσεις δέν ἔρχονται εἰς λειτουργίαν ἐκ νόμων τῶν ὀργανικῶν τους φύσεων, **ἀλλὰ ὅτι εἶναι ψυχικαὶ δυνάμεις οἱ ὁποῖες ὁμοῦς ἐξωτερικεύονται εἰς λειτουργίαν μόνον δι' ὀργανικῶν φύσεων καί ὅτι αὐτὸς ἀκριβῶς εἶναι ὁ φυσικὸς σκοπὸς τῆς συνθέσεως τῶν ὀργανισμῶν**. Διὰ τῶν ὀργανισμῶν οἱ ψυχικαὶ δυνάμεις ἐξωτερικεύονται εἰς ἐνεργείας καί δι' αὐτῶν μεταβάλλονται εἰς ἰδέας, αἰσθήματα καί συναισθήματα. Διὰ τῶν αὐτῶν ὀργανικῶν φύσεων αὐξάνουν οἱ ψυχικαὶ δυνάμεις εἰς τίς δυναμικὰς τους ἐνέργειαις καί προάγονται κατὰ τὴν διανόησίν τους. Εἰς τίς αὐτὰς φύσεις γίνεται ἡ σύνθεσις τῶν ἰδεῶν εἰς γνώσεις καί ἐκδηλοῦται ἡ δύναμις τῆς παραγωγικῆς τους αὐξήσεως. Πρέπει κατ' ἀκολουθίαν νὰ γίνῃ γνωστόν ποῖος εἶναι ὁ νόμος τῆς παραγωγικῆς αὐξήσεως τῆς γνώσεως. Περὶ τοῦ νόμου ὁμοῦς αὐτοῦ θὰ ἀσχοληθοῦμε ἀργότερα.

Τὴν κοινωνικὴν ἐκπαίδευσιν τῶν ἀτόμων ὀφείλουσιν νὰ τὴν πραγματοποιοῦσιν οἱ ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι ἔχουν μυηθῆ εἰς τὰς Ἀληθείας τῆς φύσεως καί αὐτὸς εἶναι ὁ σκοπὸς διὰ τόν ὁποῖον ὀργανώθησαν τὰ μυστηριακὰ συγκροτήματα τοῦ παρελθόντος. Πρὶν ὁμοῦς προχωρήσομε θὰ πρέπει νὰ γίνῃ γνωστόν ποία εἶναι ἡ ἔννοια τοῦ φυσικοῦ νόμου.

Τί είναι Φυσικοί νόμοι

Φυσικοί νόμοι είναι οί δυναμικές εκδηλώσεις τών ούσιών τής Φύσεως. Διά τών εκδηλώσεων τούτων εμφανίζονται όλα τά φαινόμενα τών Κόσμων καί διά τής λειτουργίας αὐτῶν πληροῦνται οί σκοποί τής Δημιουργίας. Οί πρός διάπλαση τών κόσμων εκδηλώσεις τών ούσιῶν τής Φύσεως ἀπετέλεσαν τίς βάσεις τής Δημιουργίας καί δι' αὐτό οί εκδηλώσεις αὐτές ἔλαβαν τήν ἔννοιαν τών Θεμελιωτικῶν Φυσικῶν νόμων τών ἐμφανισθέντων εἰς λειτουργίαν Κόσμων. Οί Θεμελιωτικοί αὐτοί νόμοι διά τής μεταξύ των σχέσεως καί λειτουργίας ἔσχον νέα παράγωγα ἐκ τών Θεῶν ούσιῶν τής Δημιουργίας. Τά νέα αὐτά παράγωγα καί τά ἐν συνεχείᾳ ἐξ αὐτῶν προερχόμενα ἀπετέλεσαν τήν κατ' ἐπέκτασιν ἔννοια τής λειτουργίας τών φυσικῶν νόμων καί ἡ ἐπέκτασις αὐτῆς θά γίνεται ἀπείρως, διότι οί σκοποί τής Θεῆς Δημιουργίας δέν δύνανται νά εἶναι περιορισμένοι. **Περιορισμός τών σκοπῶν τής Δημιουργίας θά ἐσημείωνε ἐξαφανισμόν τών ούσιῶν τής καί τών ἐξ αὐτῶν δυνάμεων πού ἐξεδηλώθησαν, αὐτῶν πού ἔλαβαν τήν ὀνομασία τών φυσικῶν νόμων.**

Οί οὐσίαι ἀπό τίς ὁποῖες ἐνεφανίσθησαν οί Κόσμοι εἰς λειτουργίαν διά τών μεταξύ των σχέσεων ἐνεφάνισαν καί τήν ἔννοιαν τής ἀφ' ἑαυτοῦ παραγωγικότητος, ἡ ὁποία καί μᾶς ἀποκαλύπτει τίς βάσεις τής Δημιουργίας, τήν κατ' ἐπέκταση δυναμική ἐξέλιξη τών δυνάμεων τών ούσιῶν τής, καί τίς μεταμορφώσεις οί ὁποῖες συντελοῦνται ἐπὶ τών δημιουργηθέντων κόσμων.

Διά τής κατ' ἐπέκτασιν παραγωγικότητος τών δυνάμεων τών ούσιῶν τών κόσμων ἐξασφαλίζεται ἡ αἰωνιότης τών δημιουργικῶν ούσιῶν καί αἱ αἰετὰ μεταμορφώσεις τών μορφῶν τών Κόσμων, μορφές δέ τών Κόσμων εἶναι ἐκεῖνες τίς ὁποῖες ἐμφανίζει ἕκαστον κοσμικόν περιβάλλον, ὅπως καί τό σύνολο τών ἀπείρων Κόσμων. Οί μορφές τών Κόσμων ἀνελλισσόμενες δυναμικῶς φθάνουν τίς πνευματικές μορφές καί διά τής δυναμικῆς τους ἀνελιξέως χωροῦν ἀπείρως. **“Ὅ,τι διέπει τίς μορφές αὐτές εἶναι οί δυναμικές τους ἐνέργειαι καί αὐτές ἀποτελοῦν τήν γνωστική ἰδιότητα τών νόμων τής Δημιουργίας, τών νόμων αὐτῶν τούς ὁποίους**

ὀνομάζουμε Φυσικούς νόμους. Οί φυσικοί κατ' ἀκολουθίαν νόμοι δέν περιορίζονται μόνον εἰς ἐκείνους τούς νόμους τών ὑλικῶν μορφῶν, ὅπως τίς ὀνομάζει ἡ περιορισμένη σκέψις τών ἀνθρώπων, **ἀλλά ἐκτείνεται ἀπείρως καί εἰς τίς λειτουργίες τών πνευματικῶν μορφῶν, διότι καί αὐτές ἔχουν σχῆμα διά νά γνωρίζονται.** Γνωρίζονται δέ ἀναλόγως τής δυναμικῆς ἐνεργείας τών αἰσθησιακῶν ὀργάνων τών μορφῶν ἐκάστου κοσμικοῦ περιβάλλοντος.

Οί μορφές τών Κόσμων δέν δύνανται νά γνωρίζονται ἐάν μή τό ΕΙΝΑΙ αὐτῶν ἔχει βάση σχήματος. Σχῆμα δέ εἶναι τό ἐκ γραμμῶν συντελούμενον. Γραμμῆ δέ τό ἄρθροισμα τών στιγμῶν. Βάσις τής ἐμφανίσεως τών σχημάτων εἶναι οί στιγμές. Διά τών αὐτῶν φυσικῶν νόμων τών δημιουργικῶν ούσιῶν ἔρχονται εἰς τό ΕΙΝΑΙ τους οί ἀτομικές ψυχές τών Κόσμων. Οί ψυχές διά νά ἐνεργήσουν καί ἐκδηλώσουν τίς δυναμικές τους λειτουργίες ἔχουν ἀμεση ἀνάγκη μορφικοῦ μέσου τοῦ κόσμου τοῦ περιβάλλοντός τους, διότι ἄνευ αὐτοῦ δέν δύνανται νά ἐκδηλώσουν τίς δυνάμεις τους καί νά τίς ἐπεκτείνουν ἵνα ἐμφανίσουν εἰς λειτουργίαν τούς νόμους τους διά τών ὁποίων θά ἔλθουν εἰς ἐπαφή πρός τό σύνολο τών μορφῶν τοῦ περιβάλλοντός τους. Οί ψυχές μετὰ τών ὀργανικῶν τους μορφῶν ἐμφανίζουν τήν ἔννοιαν τών ὄντων τής Φύσεως. **Αὐτά τά ὄντα δέν εἶναι δυνατόν νά γνωρίσουν οὐδεμίαν μορφήν τής Φύσεως ἐάν δέν ἐκδηλωθοῦν οί ψυχικές τους δυνάμεις ἐν λειτουργίᾳ μορφῶν. Ἡ ἐκδήλωσις τών ψυχικῶν δυνάμεων διά τοῦ ὀργανικοῦ μορφικοῦ μέσου ἐμφανίζει κατά πρῶτιστον λόγον τούς αἰσθησιακοὺς νόμους.** Οί αἰσθησιακοί νόμοι εἶναι αὐταί αὐταί αἱ ψυχικαί δυνάμεις καί λαμβάνουν αὐτήν τήν ἔννοια διότι ἐξεδηλώθησαν εἰς λειτουργίαν διά μορφῶν. Ἡ λειτουργία τών νόμων αὐτῶν φέρει τίς ψυχές τών ὄντων εἰς ἐπαφή πρός τίς καθόλου μορφές τοῦ περιβάλλοντός τους, **καί διά τοῦ τρόπου αὐτοῦ συντρέχεται ἡ ἐκδήλωσις τών ψυχικῶν δυνάμεων καί αὐτές εἰς τό κέντρον τών αἰσθήσεων τοῦ ὄντος λαμβάνουν τόν τύπον τών ἰδεῶν. Οἱ ἰδέες ἐν συνεχείᾳ ἀποτελοῦν τήν βάση τής γνώσεως περί τής ὑπάρξεως τών Κόσμων, τών μορφῶν τους καί τής λειτουργίας τών φυσικῶν νόμων.** Δι' αὐτῆς τής γνώσεως οἱ ψυχι-

κές δυνάμεις ἐκτείνονται εἰς ἐνεργείας καί δι' αὐτῶν συλλαμβάνουν τὰ πρότυπα τῆς λειτουργίας τῶν φυσικῶν νόμων τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν τίς βάσεις τῆς δημιουργίας τῶν πνευματικῶν νόμων, ἐκεῖνα τὰ πρότυπα τὰ ὁποῖα πληροῦν τοὺς σκοποὺς τῆς δημιουργίας. Κατ' ἀκολουθίαν, οἱ πνευματικοὶ νόμοι δὲν πρέπει νά στηρίζονται μόνον εἰς τοὺς φυσικοὺς νόμους τῆς ὀργανικῆς φύσεως τῶν ὄντων ἐκεῖνων τῶν ἀτομικῶν ψυχῶν, ἀλλὰ καί νά ἐναρμονίζονται οὗτοι διὰ τῆς λειτουργίας των πρὸς τοὺς φυσικοὺς νόμους τῶν μορφῶν τοῦ περιβάλλοντός τους.

Ἀντιθέτως, οἱ ἐνέργειες τῶν κοινωνικῶν ἀτόμων δὲν εἶναι ἠθικές, ὅταν ἀντιστρατεύονται τοὺς φυσικοὺς νόμους καί τῶν ψυχῶν καί τῶν ὀργανικῶν τους φύσεων καθὼς καί ἐκεῖνων τῆς φύσεως τοῦ περιβάλλοντός τους. Ὅταν οἱ ἄνθρωποι ὅπως καί πάντα τὰ νοητικὰ ὄντα ἐνεργοῦν ἀντιθέτως πρὸς τίς ἀπαιτήσεις τῶν καθόλου νόμων τῆς Φύσεως, ἀντιστρατεύονται τοὺς σκοποὺς τῆς Θεῆς δημιουργίας καί αὐτό προκαλεῖ τὰ φαινόμενα τῆς καθυστερήσεως τῆς προόδου των, τῆς κακοδαιμονίας των καί τὰ ἀπομακρύνει ἀπὸ τίς φυσικῆς χαρῆς τίς ὁποῖες ἐκδηλοῦν οἱ ψυχῆς τους διὰ τῆς λειτουργίας τῶν ὀργανικῶν τους φύσεων. Ἡ ἐκδήλωσις τῆς χαρᾶς ὅταν προέρχεται ἀπὸ τίς ψυχῆς τους διὰ τῆς ὀργανικῆς τους φύσεως, εἶναι φανερά ἐνδείξεις τῆς ἐν ἀρμονία λειτουργίας τῶν ψυχικῶν τους δυνάμεων μετὰ τῶν δυνάμεων τῆς ὀργανικῆς τους φύσεως, ὅτε καί διαδηλοῦν αὐτὰ δυναμικὴ ἀνέλιξις καί πρόοδος τῶν ψυχῶν. Ἐνῶ ἀντίθετα τῆς χαρᾶς ψυχικά συναισθήματα διαδηλοῦν τό ἐναντίον.

Ὅταν εἰς τίς ψυχῆς τῶν ἀνθρώπων δὲν λειτουργοῦν καί ὡς ἐξ αὐτοῦ δὲν ἐκδηλοῦνται τὰ φυσικά τους συναισθήματα, τότε φανερώνεται ἡ μὴ δυναμικὴ τους ἀνέλιξις, ἡ περιορισμένη τους διανόησις καί ἡ ἀδυναμία αὐτῆς νά προσαρμοσθεῖ πρὸς τοὺς φυσικοὺς νόμους, ὁπότε φανερά διαδηλοῦται ὅτι αὐτὴ ἡ διανόησις δὲν δύναται νά εἶναι καί ἠθικὴ καί ὡς ἐκ τούτου ἀντιστρατεύεται αὐτὴ τὴν ἴδια δυναμικὴ τῆς ἐξέλιξις.

Οἱ μνηθέντες εἰς τὰς Ἀληθείας τῆς Φύσεως καί ἐνεργοῦντες ἐν πλήρει συνειδήσει, εἶναι οἱ ἀρμόδιοι νά καθιστοῦν γνωστοὺς τοὺς πραγματικοὺς σκοποὺς τοὺς ὁποῖους ἔχει ἡ ἐκπαίδευσις

τῶν κοινωνικῶν ἀτόμων ἐκεῖνων, τὰ ὁποῖα δύνανται νά συντελέσουν εἰς τὴν πραγμάτωση τοῦ σκοποῦ τῶν ἀνθρωπίνων κοινωνιῶν καί τὴν ἐμφάνισή τους, ὡς ἀποτελουμένων ἀπὸ ἠθικά καί διανοητικὰ ἄτομα. **Οἱ μνηθέντες εἰς τὰς Ἀληθείας τῆς Φύσεως εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι πρέπει νά συντρέξουν τὰ κοινωνικὰ ἄτομα διὰ νά κατανοήσουν αὐτὰ τὰ φυσικά τους δικαιώματα, νά τὰ ἀναγνωρίσουν πλήρως καί διὰ τὰ ἄλλα ἄτομα, νά τὰ σεβασθοῦν καί νά τὰ περιφρουρήσουν διὰ τῆς θεσπίσεως καί ἐφαρμογῆς κοινωνικῶν νόμων, ὥστε δι' αὐτῶν νά ἐξασφαλίζεται τόσον ἡ διανοητικὴ καί ἠθικὴ πρόοδος ὅσο καί ἡ ψυχικὴ πρόοδος καί ἐκάστου καί τοῦ συνόλου τῶν μελῶν τῶν ἀνθρωπίνων κοινωνιῶν.** Ἄνευ τῆς τοῦ εἴδους αὐτοῦ ἐξασφαλίσεως τῆς προόδου των, ἡ ζωὴ τους δὲν εἶναι δυνατόν νά ἐναρμονίζεται ἐν τῷ συνόλω τῶν κοινωνικῶν ἀτόμων οὔτε καί εἰς τὰς κατὰ μέρος ἀπαιτήσεις αὐτῆς διὰ τῶν ὁποίων καί μόνον δύνανται νά ἐκδηλοῦνται οἱ δυναμικῆς τους ἐνέργειες, ἐκεῖνες οἱ ὁποῖες ἀποτελοῦν τίς βάσεις τῆς πραγματικῆς τους εὐτυχίας καθὼς καί πᾶσες τίς φυσικῆς τους χαρῆς. Ὅταν δὲν συντελεσθεῖ αὐτοῦ τοῦ εἴδους ἐκπαίδευσις τῶν κοινωνικῶν ἀτόμων στηριζομένη εἰς τὰς φυσικὰς ἀληθείας, πᾶσα ἄλλη ἀντίθετος αὐτῆς ἐκπαίδευσις δὲν πληροῖ πραγματικὸ ἐπὶ τῶν κοινωνικῶν ἀτόμων σκοπὸ, ἀλλὰ ἀντιθέτως δημιουργεῖ εἰς αὐτὰ γνωστικὴ καί ἠθικὴ κατάσταση ἔκτροπος, ἀπομακρύνουσα αὐτὰ τῆς πληρώσεως τοῦ κοινωνικοῦ τους σκοποῦ, δηλαδή τῆς ἀνεκτικῆς διανοητικῆς καί ἠθικῆς προόδου. Ἡ τοῦ εἴδους αὐτοῦ δημιουργουμένη ἔκτροπος κατάσταση δὲν μόνον καθιστᾷ ἀνωμάλους τίς μετὰ τῶν ἀτόμων σχέσεις, ὥστε ἐξ αὐτῶν νά ἐκπορευόνται ὄλες οἱ κοινωνικῆς τους ἀνωμαλίες καί τὰ διαφόρου ἐκδηλώσεως πάθη τους, ἀλλὰ καί ἀντιδρᾷ εἰς τὴν ἀρμονικὴ συνεργασία τῶν ψυχικῶν τους δυνάμεων πρὸς τίς δυνάμεις τῆς ὀργανικῆς φύσεώς τους καί αὐτῶν πρὸς τὴν ἀρμονικὴ συνεργασία πρὸς τοὺς φυσικοὺς νόμους τοῦ περιβάλλοντός τους. **Διὰ τοὺς ἀνωτέρω αὐτοὺς λόγους ἡ διανοητικὴ καί ἠθικὴ ἐκπαίδευσις τῶν κοινωνικῶν ἀτόμων δὲν πρέπει νά στηρίζεται μόνον εἰς τὰ ἱστορικὰ γεγονότα πού προῆλθον ἐκ τῆς διανοήσεως καί τῆς ἠθικῆς καταστάσεως τῶν προτέρων ἀνθρωπίνων γενεῶν, ἀλλὰ νά στηρίζε-**

ται καί εις τās ἀληθείας τῆς θείας Φύσεως, ἐκεῖνες οἱ ὁποῖες μᾶς ἀποκαλύπτουν τούς πραγματικούς τῆς σκοπούς, τούς σκοπούς τούς ὁποίους ἔχουν τὰ ἐμφανισθέντα νοητικά καί ἠθικά αὐτῆς ὄντα, ὅπως καί τούς σκοπούς τούς ὁποίους ἔχουν ὅλα τὰ ἄλλα ὄντα πού ἔχουν κατωτέραν φύσιν τοῦ ἀνθρώπου, τούς κατά μέρος σκοπούς πασῶν τῶν ὀργανικῶν φύσεων τῶν ὄντων διὰ τῶν ὁποίων γίνεται ἡ ψυχική τους προαγωγή, καθὼς καί τήν διερεύνηση καί πλήρη ἀποκάλυψη τῆς ἐννοίας τῶν νόμων τῆς Φύσεως ἐκ τῆς λειτουργίας τῶν ὁποίων γίνονται καί ἔρχονται εἰς λειτουργίαν οἱ ἀτομικές ψυχές πάντων τῶν ὄντων. Ἐπί πλέον ἡ ἐκπαίδευσις, διὰ νά εἶναι πραγματικά διανοητική καί ἠθική, πρέπει νά ἔχει ὡς ἀντικείμενο ἐρεύνης καί τούς νόμους ἐκείνους, πού διέπουν τίς κοινωνίες τῶν πνευματικῶν ὄντων τῶν ἐνεργούντων πέραν τοῦ ἀνθρωπίνου κόσμου, ὅπως λαμβάνονται καί ἐκεῖθεν πρότυπα κοινωνικῶν νόμων.

Τά ἱστορικά γεγονότα τῆς διανοήσεως τῶν παρελθουσῶν γενεῶν ἀποτελοῦν πράγματι δεδομένα διὰ τήν ἀνάπτυξη τῆς διανοήσεως τῶν σημερινῶν ἀνθρώπων. Τά δεδομένα ὅμως αὐτά πρέπει νά χρησιμεύουν ὡς μέτρον κρίσεως διὰ τήν ἐκτίμηση τῆς διανοητικῆς ἰκανότητος τῶν παρελθουσῶν γενεῶν τῶν ἀνθρώπων ἐπί τῆ βάσει τῶν ὁποίων νά κρίνονται οἱ ἀρετές καί τὰ σφάλματά τους καί διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ νά οἰκοδομοῦνται οἱ πραγματικές βάσεις τῆς σημερινῆς διανοήσεως τῶν ἀνθρώπων. Διὰ νά ἔχει ὅμως ἡ κρίσις αὐτή πραγματικά ἀποτελέσματα ἐπί τῆς σημερινῆς διανοήσεως τῶν ἀνθρώπων, πρέπει νά ἔχει καί ὡς ὁδηγό τῆς ὄχι μόνον τās Ἀληθείας τῆς Φύσεως, ἀλλά καί τὰ δεδομένα τῆς σύγχρονης διανοήσεως τῶν ἀνθρώπων. Μόνον διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ δύναται νά συντελεσθεῖ πραγματική ψυχική καί διανοητική πρόοδος διὰ τῆς ὁποίας θά προκύψει ἡ ἐκτίμησις τῆς ἰκανότητος τοῦ ἀνθρώπου διὰ τήν κατανόηση τοῦ σκοποῦ του καί τῶν μέσων τὰ ὁποῖα ἡ Φύσις τοῦ παρέχει πρὸς πλήρωσή του.

Ἡ καθιέρωσις ἐκπαιδευτικοῦ συστήματος μέ βάση τὰ δεδομένα τῆς διανοητικῆς ἐνεργείας τῆς σύγχρονης ἀνθρωπότητος, ἀνευ κρίσεως καί παραβολῆς τῆς διανοήσεως τῶν παλαιότερων ἀνθρωπίνων γενεῶν καί χωρὶς τήν ἀντιπαραβολή καί τό συσχετι-

σμό τους πρὸς τὰ δεδομένα τὰ ἐμφανιζόμενα ἀπό τίς λειτουργίες τῶν νόμων τῆς Φύσεως καί τούς σκοπούς τούς ὁποίους αὐτοὶ πληροῦν, εἶναι αὐτόχρομα ἐκπαιδευτικὸ σύστημα διαστρεβλωτικὸ τῆς κατευθύνσεως, τῆς Φυσικῆς κατευθύνσεως τῆς ἀνθρωπίνης διανοήσεως τὴν ὁποίαν ὑπαγορεύουν διὰ τῆς λειτουργίας τους οἱ νόμοι τῆς Φύσεως. Ἡ διὰ τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ αὐτοῦ συστήματος ἐκτόπισις τῆς ἀνθρωπίνης διανοήσεως ἀπὸ τοῦ φυσικοῦ τῆς σκοποῦ καί ἡ ἀποπλάνησις τῆς ὥστε νά μὴ ἐνεργεῖ σύμφωνα πρὸς τίς ὑπαγορεύσεις τῶν Φυσικῶν νόμων, οἱ ὁποῖοι εἶναι καί οἱ συντελεσταὶ τῆς ἐμφανίσεώς τῆς, γίνεται τό αἷτιο βαρυτάτου παραπτώματος ἐκ τοῦ ὁποίου προκύπτουν οἱ σκληρές δοκιμασίες τίς ὁποῖες ὑφίστανται τὰ κοινωνικά ἄτομα καί ἐν συνόλῳ οἱ ἀνθρώπινες κοινωνίες καί ἐκ τοῦ παραπτώματος αὐτοῦ προέρχονται ὅλα τὰ ἀνθρώπινα πάθη τὰ ὁποῖα συντρίβουν τὴν δυναμικὴ ἐξέλιξη τῶν ἀνθρωπίνων ψυχῶν. Ἐξ αὐτοῦ προκύπτει ὅτι θά εἶχαν μεγίστην ἀξίαν οἱ διάνοιες ἐκείνων τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖες θά συνέτρεχαν εἰς τό νά διαφωτίσουν τίς κοινωνίες τῶν ἀνθρώπων, ὥστε νά κατανοήσουν τόν φυσικὸν σκοπὸν τοῦ φυσικοῦ σκοποῦ τοῦ κάθε κοινωνικοῦ ἀτόμου, τοῦ φυσικοῦ του δικαιώματος πρὸς προαγωγή τῆς διανοήσεως καί τῆς φυσικῆς οὐ ἀποκαταστάσεως καί τοῦ δικαιώματός του νά ζεῖ ἐν πλήρει ἀρμονίᾳ πρὸς τούς φυσικοὺς νόμους τοῦ περιβάλλοντός του.

Οἱ εἰς τό παρελθόν ἐκδηλώσαντες τοῦ εἴδους αὐτοῦ διανοητικὴν ἀξίαν ἀνθρωποὶ, ἐχαρακτηρίσθησαν ἀπὸ τούς σύγχρονους τους ἀνθρώπους ὡς Ἥρωες καί δικαίως, διότι ὑπῆρξαν οἱ πρόσκοποι τῆς ἀνθρωπίνης προόδου οἱ ἀποκαλύψαντες τās ὁδοὺς πού ἄγουν πρὸς τὴν πνευματικὴν ζωὴν τῶν ὑπερτέρων πνευματικῶν ὄντων. Πρὸς αὐτὰς τās ὁδοὺς οἱ μεμυημένοι εἰς τās Ἀληθείας τῶν νόμων τῆς Φύσεως ἔχουν καθῆκον νά ὁδηγήσουν πᾶσαν ἀνθρωπίνην ψυχὴν μετὰ τόν ἐξαγνισμό τῆς καί τὴν ἀνύψωση τῆς διανοήσεώς τῆς. Ἡ σημερινὴ ἀνθρωπότης ἔχει ἀνάγκην αὐτῶν τῶν Ἠρώων διὰ νά κατορθώσῃ νά ἐξέλθῃ ἀπὸ κατάστασις, ἡ ὁποία τὴν ἐμποδίζει νά βλέπῃ τόν ὑψιστὸ προορισμὸν τῆς, τό σκοπὸν τῆς Θεῆας Δημιουργίας, δηλαδὴ νά ἐμφανίζῃ ὑπέροχα νοητικά ὄντα τὰ ὁποῖα διὰ τῆς ἀκτινοβολίας τους νά κυβερνοῦν ὅλους

τούς Κόσμους αὐτῆς.

Διά νά ἐπιτευχθεῖ ὁμως αὐτό, διά νά ἐξέλθει ἡ ἀνθρωπότητα ἀπό τήν κατάσταση ἡ ὁποία τήν ἐμποδίζει νά βλέπει τόν προορισμό τῆς πρέπει νά καθορισθεῖ τί εἶναι ἐκεῖνο τό ὅποιο δύναται νά βοηθήσει τή μεταβολή τῶν ἀνθρωπίνων σκέψεων, διά τῆς ὁποίας μεταβολῆς θά βελτιωθεῖ καί θά οἰκοδομηθεῖ ἐπί στερεωτέρων βάσεων ἡ ἠθική κατάστασις τῶν κοινωνιῶν. **Καί αὐτό εἶναι ἡ γνώσις τῶν σκοπῶν τῆς Φύσεως ἐν γένει, ὅπως καί ὁ σκοπός τῶν ὄντων αὐτῆς τῶν ζώντων καί ἐνεργούντων εἰς τά διάφορα περιβάλλοντα τῶν Κόσμων.** Αὐτήν ἀκριβῶς τή γνώση πρέπει νά ἀποκτήσουν ὅσοι θέλουν νά γίνουν γνῶστες τῶν νόμων τῆς Φύσεως, ὅπως δι' αὐτῶν ἡ γνώσις αὐτή βαθμιαίως μεταδοθεῖ καί εἰς τά ἄλλα κοινωνικά ἄτομα καί νά δύνανται διά αὐτῆς ἀκωλύτως νά προάγονται διανοητικῶς οἱ ἀνθρώπινες κοινωνίες.

Ἡ πραγματική ὁμως διανοητική προαγωγή τῶν ἀνθρώπων πρέπει νά εἶναι συγχρόνως καί ἠθική, ἡ ὁποία δέν εἶναι δυνατόν νά συντελεσθεῖ ἄν δέν σημειωθεῖ ἐπ' αὐτῶν διανοητική προαγωγή. **Διανοητική δέ προαγωγή εἶναι ἡ ἀπόκτησις τῆς ἀληθοῦς γνώσεως τῆς προερχομένης ἐκ τῶν καθόλου λειτουργιῶν τῆς Φύσεως, ὅπως καί τῆς γνώσεως τῶν νόμων τῆς διά τῶν ὁποίων γίνονται οἱ λειτουργίες αὐτές.** Περί τοῦ τρόπου τῆς δημιουργίας τῆς γνώσεως ἐκ τῶν οὐσιῶν τῆς Φύσεως θά πραγματευθῶμεν ἀργότερα. Ἡ γνώσις ὁμως αὐτή ἀποκτᾶται μόνον ὑπό ἐκείνων πού ἔχουν μνηθεῖ εἰς τās Ἀληθείας τῆς Φύσεως. **Μυοῦνται δέ εἰς αὐτές καί τίς κατανοοῦν τά κοινωνικά ἐκεῖνα ἄτομα τά ὁποία εἰς τήν ἐνεργητικήν ἐπί τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας ζωῆν, σημειῶνουν πραγματική ψυχική δυναμικότητα προωρισμένη νά μεταβάλλει διά μεταμορφώσεως τό ὅλον τῆς ψυχικῆς ΕΙΝΑΙ.**

Ἡ μύησις εἰς τήν γνώσιν τῶν ἀληθειῶν τῆς Φύσεως πάντοτε ἐξηρτήθη καί θά ἐξαρτᾶται ἀπό πνευματικές ὀντότητες, αἱ ὁποῖες ζοῦν καί ἐνεργοῦν ὑπεράνω τοῦ ἀνθρωπίνου κόσμου. Οἱ πνευματικές αὐτές ὀντότητες ἔχουν ὄργανα διανοήσεως καί ἐξωτερικεύσεως τῶν διανοημάτων τους ὄχι ὅμοια ἐκείνων τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ἀλλά φύσεως καθαρᾶ πνευματικῆς τῆς ὁποίας οἱ ἐνεργητικές ἀκτῖνες διεισδύουν εἰς τίς ἐσωτερικές λειτουργίες

τῶν μορφικῶν Κόσμων, ἔρχονται εἰς ἐπαφή πρός τίς λειτουργίες αὐτές τῶν μορφῶν καί διά τοῦ τρόπου αὐτοῦ γνωρίζουν διά σχηματισμοῦ τῶν ἰδεῶν τους τούς νόμους πού διέπουν τίς μορφές τῶν Κόσμων, τήν δυναμική τους αὔξησι καί δι' αὐτῆς τίς κατευθύνσεις τῆς ἀνελιξεῶς τους ἐκ τῶν ὁποίων προκύπτει ἡ γνώσις τῶν καθέκαστα σκοπῶν τῶν Κόσμων, τῶν ὄντων αὐτῶν καί τῶν σκοπῶν τοῦ συνόλου τῆς Φύσεως. Τά ὄργανα τῆς ἀνθρωπίνης διανοήσεως, ὡς ἐκ τῆς φυσικῆς τους συνθέσεως, δέν ἔχουν τήν ἱκανότητα νά φθάνουν διά τῶν ἀκτῖνων τῆς εἰς τίς ἐσωτερικές λειτουργίες μορφῶν τῆς Φύσεως καί νά σχηματίζουν ἐκεῖθεν τίς ἰδέες περί τῶν κατευθύνσεων τίς ὁποῖες διαγράφουν οἱ ἐνεργητικοί τους νόμοι διά τῶν ὁποίων κατευθύνσεων προσδιορίζονται οἱ ἔννοιες τῶν ὑπ' αὐτῶν πληρουμένων σκοπῶν ὡς καί παντός ἄλλου σκοποῦ ὁ ὁποῖος πληροῦται εἰς τά ἐνεργητικά πεδία τῶν πνευματικῶν φύσεων. Εἶναι ὁμως ἱκανά αὐτά (τά ὄργανα) νά συλλαμβάνουν ἔννοιες τίς ὁποῖες τούς μεταδίδουν ἀνώτερα τῶν ἀνθρώπων νοητικά ὄντα, διότι αὐτά τίς ἔννοιες τίς ὁποῖες μεταβιβάζουν, τίς ἐσχημάτισαν διά τῆς ἀκτινοβόλου λειτουργίας τῆς αἰσθησιακῆς τους φύσεως καί τά συσχετίζουν μέ τίς σχετικές γνώσεις τίς ὁποῖες σχηματίζει ἡ ἀνθρωπίνη διάνοησις, ὅπως αὐτές οἱ ἔννοιες καθίστανται νοητές ὑπ' αὐτῆς. Διά τῆς πρός τήν ἀνθρωπίνη διάνοησι μεταδόσεως τῶν ἐνοιῶν τῶν ὑπερτέρων τοῦ ἀνθρώπου νοητικῶν ὄντων, **ἀποκαλύπτεται μία ὑφισταμένη ἀναλογία μεταξύ τῆς λειτουργίας τῶν πνευματικῶν φύσεων καί τῆς φύσεως τῶν ἀνθρωπίνων ὄντων.** Αὐτή ἀκριβῶς ἡ ἀναλογία δίδει εἰς τήν ἀνθρωπίνη διάνοησι τή βάση τῆς ἀναγωγῆς τῆς σκέψεως τῆς διά τῆς ὁποίας σχηματίζεται ἡ ἔννοια ὅτι τά πέραν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ὄντα δέν εἶναι δυνατόν νά ἔχουν οὔτε τήν αὐτή φύση μέ τόν ἀνθρώπον οὔτε καί τήν ἐνεργητική τῆς δύναμη. Τότε κατά συνέπειαν, ὁ ἀνθρώπος ἀντιλαμβάνεται ὅτι τά ὑπερτέρᾳ του νοητικά ὄντα εἶναι ὑπεροχώτερα αὐτοῦ καί κατά τή νόησι καί κατά πᾶσαν ἄλλη ἐκδήλωσι. Τοῦτο αὐξάνει τήν ἐπιθυμίαν του διά νά φθάσει τήν γνώση αὐτῶν. **Πληρουμένης δέ τῆς ἐπιθυμίας αὐτῆς, σημειώνει τότε καί τήν πλήρωσι τοῦ ἀνθρωπίνου του σκοποῦ, ὁπότε καί τό πνεῦμα του ἄρχεται νέας νοητικῆς**

ένεργείας, ἐκ τῆς ὁποίας καί πάλιν γεννᾶται ἡ ἐπιθυμία τῆς πληρώσεως καί τοῦ νέου αὐτῆς σκοποῦ καί διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ δύναται νά προχωρεῖ νοητικῶς ἀπείρως πληρῶν τούς σκοπούς ἐπὶ τῶν διαφόρων πεδίων τῶν ἀπειρῶν Κόσμων.

Διὰ τῶν ἐκ τοῦ ἀνωτέρου πνευματικοῦ κόσμου διαβιβαζομένων ἐννοιῶν πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην διάνοησιν, γίνεται ἕνας προσανατολισμός τῆς πρὸς τίς νοητικές ἐνέργειες τοῦ κόσμου τούτου καί διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ ρυθμίζεται εἰς τὴν ἀνθρωπίνην διάνοησιν ὁ σχηματισμός ἰδεῶν περὶ τῆς ἐνεργείας τοῦ πνευματικοῦ κόσμου, ἰδεῶν οἱ ὁποῖες ἀναλογοῦν πρὸς τίς ἰδέες οἱ ὁποῖες ἔχουν σχηματισθῆ ἕκ τῆς ἐπαφῆς τῆς πρὸς τὰ μορφικά γεγονότα τοῦ φυσικοῦ αὐτῆς περιβάλλοντος. Ἐπίσης, διὰ τῶν διαβιβαζομένων νοητικῶν ἐνεργειῶν τοῦ πνευματικοῦ κόσμου γίνεται φυσικὴ ἐπίδρασις πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην διάνοησιν, ἡ ὁποία τὴν ὠθεῖ νά ἐνεργεῖ κατὰ παραγωγικὸν τρόπον καί νά ἐννοεῖ τίς ὑφιστάμενες σχέσεις τῆς πρὸς τίς νοητικές ἐνέργειες τοῦ κόσμου αὐτοῦ. Τότε νοεῖ ἐπὶ πλέον, **ὅτι ὅλες τίς φύσεις τῶν ὄντων τίς διέπουν οἱ αὐτοὶ νόμοι, μέ τὴν διαφορὰ ὅτι ἐπὶ ἐκάστου φυσικοῦ πεδίου τῶν Κόσμων ἡ δυναμικότης τῆς ἐνεργείας τους εἶναι διάφορος.** Τοῦτο προάγει ἀκόμη τὴν ἀνθρωπίνην διάνοησιν νά ἐννοεῖ τίς σχέσεις τῶν Κόσμων καί τὴν ἀδιάσπαστο ἐνότητά τους, ἀφοῦ οἱ οὐσίαι ἐκ τῶν ὁποίων πηγάζουν οἱ φυσικοὶ νόμοι εἶναι πάντοτε οἱ αὐτές. Διὰ νά διαβιβάζονται ὁμως πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην διάνοησιν ἐκ τοῦ ἀνωτέρου πνευματικοῦ κόσμου οἱ νοητικές του ἐνέργειες καί ἐπιδρᾶται ἐξ αὐτοῦ ἡ ἀνθρωπίνην διάνοησιν, πρέπει νά εἶναι δεκτικὴ τῶν ἐνεργειῶν αὐτῶν. Δεκτικὴ δὲ διάνοησις εἶναι ἡ διάνοησις μόνον τῶν ἀνθρώπων τῶν ὁποίων ἡ ψυχὴ εἶναι δυναμικῶς ἐξελιγμένη καί ἡ ὀργανικὴ τους φύσις ἀποκαθαρμένη ἀπὸ πάθη τὰ ὁποῖα ἐξεδηλώθησαν ἀπὸ ἀνώμαλες λειτουργίες ἐκ τῆς παρά φύσιν ἀνθρωπίνης ζωῆς.

Διὰ τὴν δυναμικὴ ἐξέλιξιν τῶν ψυχῶν καί τὴν ἁρμονικὴν λειτουργία τῶν ἀνθρωπίνων φύσεων πρὸς τίς ψυχές τους ὥστε νά εἶναι δυνατόν νά γίνονται διανοητικοὶ δέκτες τῆς ἐνεργούσης νοητικῆς φύσεως τῶν ὑπερτέρων τοῦ ἀνθρώπου πνευματικῶν ὄντων, θά ὑποδείξωμε τίς ἠθικές ἀρχές αἱ ὁποῖες πρέπει νά ἐφαρ-

μοσθοῦν ὑπ' αὐτῶν καί εἰς τίς καθόλου κοινωνικές τους σχέσεις καί εἰς τὸν ἐν γένει βίον τους.

ΓΕΝΙΚΑΙ ΗΘΙΚΑΙ ΑΡΧΑΙ

Οἱ ἀνθρώποι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἐπιθυμοῦν νά ἀνέλθουν τίς βαθμίδες τοῦ πραγματικά μνημένου εἰς τὰς Ἀληθείας τῆς Φύσεως, διὰ νά ἐπιτύχουν τὴν πραγματικὴν πρόοδο καί νά βοηθήσουν τὸ ἔργο τῆς ἐξελίξεως τῶν ἀνθρωπίνων κοινωνιῶν πρέπει κατὰ πρῶτιστον λόγον νά διάγουν βίον ἀπολύτως φυσικόν. **Φυσικός δὲ βίος εἶναι ὁ βίος ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος προσαρμόζεται πρὸς τίς λειτουργίες τῶν φυσικῶν νόμων καί δέν καθίσταται τὸ αἷτιον τῆς ἐκτροπῆς τῆς ἀνθρωπίνης διανοήσεως πρὸς σχηματισμὸν συλλογισμῶν οἱ ὁποῖοι ἐξωθοῦν τὸν ἀνθρώπον ἐξω τῆς πραγματικῆς του ζωῆς καί ἐμποδίζουν τίς ἐκδηλώσεις τῶν ψυχικῶν του δυνάμεων.** Ὁ φυσικός βίος γίνεται τὸ αἷτιον, τὸ πραγματικὸν αἷτιον τῆς ἐκδηλώσεως τῶν ψυχικῶν καί ὀργανικῶν δυνάμεων τοῦ ἀνθρώπου ὅπως καί τὸ αἷτιον τῆς ὁμαλῆς μεταξὺ αὐτῶν συνεργασίας, ἡ ὁποία διευκολύνει τὴν δυναμικὴν αὐξήσιν τῆς διανοητικῆς καί συναισθηματικῆς τους ἐνεργείας. Ὁ φυσικός βίος δέν ἀφίνει τὴν διάνοησιν τοῦ ἀνθρώπου νά ἐκτρέπεται εἰς συλλογισμούς διὰ τῶν ὁποίων δημιουργοῦνται ὅλες οἱ ἀνωμαλίες τῶν ἀνθρωπίνων σχέσεων καί οἱ παραλογισμοὶ καί τὰ ἐξ αὐτῶν ἀνθρώπινα πάθη τὰ ὁποῖα καταταυραννοῦν τίς ἀνθρώπινες ψυχές, μέ συνέπεια νά ἐμποδίζουν τὴν δυναμικὴν τους ἀνέλιξιν ὅπως κατευθύνονται πρὸς πληρωσὴν τοῦ ἀνθρωπίνου σκοποῦ των.

Ὅταν ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου δέν εἶναι φυσικός, ὅπως ἀπαιτοῦν αὐτὸ οἱ λειτουργοῦντες νόμοι τῆς φύσεώς του, τότε ὅλες οἱ ἐνέρ-

γειες καί τῆς ψυχῆς του καί τῆς ὀργανικῆς του φύσεως τείνουν εἰς τὴν δημιουργίαν ἀνωμάτων λειτουργιῶν καί αὐτές εἶναι ἐκεῖνες οἱ ὁποῖες συνταράσσουν τίς αἰσθησιακές λειτουργίες καί ἐκτρέπουν τὰ ὄργανα τῆς διανοήσεως εἰς σχηματισμόν ἰδεῶν οἱ ὁποῖες δέν ἐξυπηρετοῦν τὴν φυσικὴ τῆς ἀνέλιξη διότι γίνονται ξένες πρὸς τίς πραγματικὲς ἀλήθειες τῆς Φύσεως. Μὴ φυσικός βίος τοῦ ἀνθρώπου δέν εἶναι δυνατόν νά ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα διανόηση ἰκανή νά ρυθμίζει τίς ψυχικὲς ἐκδηλώσεις **τῆς βουλήσεως, τῆς ἐπιθυμίας, τῆς θελήσεως** καί ὅλες ἐκεῖνες τίς ἄλλες ἐκδηλώσεις οἱ ὁποῖες ἐμφανίζουν τὴν συνειδητὴ ὑπαρξη τοῦ ἀνθρώπου, τίς συνειδητές ἐνεργειές του καί τίς ἁρμονικὲς συλλειτουργικὲς σχέσεις μετὰ τῶν ἄλλων συνανθρώπων του. Οἱ ψυχικὲς ἐκδηλώσεις οἱ ὁποῖες δέν ρυθμίζονται ὑπὸ τῆς διανοήσεως τοῦ ἀνθρώπου ἢ ὁποῖα ἐνεργεῖ φυσιολογικῶς, δέν λειτουργοῦν μόνον ἀτάκτως κατὰ τὴν ἐκδήλωσή τους, ἀλλὰ καθίστανται καί ἀσυνειδήτοι καί ὡς ἐκ τούτου τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐνεργειῶν τους παρεμποδίζουν τὴν ψυχικὴ πρόοδο τῶν ἀνθρώπων καί ἐν συνεχείᾳ κρατοῦν τὴ διανόησή τους εἰς τό σκότος. Ὁ μὴ φυσικός βίος τοῦ ἀνθρώπου εἶναι βίος ἀνώμαλος, μὴ ἐξυπηρετῶν τὴν διανοητικὴ καί συναισθηματικὴ του πρόοδο καί ἐξ αὐτοῦ μὴ ἐξυπηρετῶν καί τὴν ἠθικὴ του πρόοδο, μέ ἀποτέλεσμα τὴν μὴ αὔξηση τῶν ψυχικῶν του δυναμικότητων. **Μὴ αὐξανομένων ὁμως τῶν ψυχικῶν του δυναμικότητων δέν εἶναι δυνατόν νά φθάνει τίς βαθμίδες ἐκεῖνες τῆς διανοήσεως οἱ ὁποῖες ἐπιτρέπουν εἰς τίς ἀκτίνες τῆς νά ἔρχονται εἰς ἐπαφή μέ τίς ἀκτίνες ἀκτινοβολοῦσης διανοήσεως πνευματικῶν ὄντων ὑπεροχωτέρων αὐτοῦ.**

Διὰ τὴν αὔξηση τῆς ψυχικῆς δυναμικότητος τῶν ἀνθρώπων καί τὴν δι' αὐτῆς αὔξηση τῆς διανοήσεώς τους ὅπως ἐπιτύχουν τοῦ σκοποῦ των αὐτοῦ, θά ὑποδείξομε τίς ἀρχές ἐκεῖνες οἱ ὁποῖες ἐφαρμοζόμενες καί ἐξαγνίζουν τὴν φύση ἐκείνων πού θέλουν νά μνηθοῦν εἰς τὰς Ἀληθείας τῆς Φύσεως καί τοὺς προπαρασκευάζουν εἰς τό ἔργον διὰ τοῦ ὁποῖου καί αὐτοὶ οἱ ἴδιοι θά ἀνέλθουν ψυχικῶς εἰς Θειοτέρους πνευματικούς κόσμους καί τὴν ἀνθρωπότητα θά βοηθήσουν νά ἀνελιχθεῖ καί νά κατανοήσῃ τὸν σκοπὸ τῆς.

Πρῶτον καθῆκον τοῦ ἀνθρώπου εἶναι νά ἐργάζεται. Ἡ ἐργασία εἶναι φυσικός νόμος καί δι' αὐτό οὐδέν ἀργεῖ εἰς τόν Ἄπειρο Κόσμο. Ὁ μὴ ἐργαζόμενος ἄνθρωπος παρεμβαίνει διὰ τῆς βουλήσεως του ἐπὶ τῆς λειτουργίας τῶν νόμων τῆς ὀργανικῆς του φύσεως καί τοὺς ἐκτοπίζει ἐκ τῶν σχέσεων τοὺς ὁποῖους ἔχουν πρὸς τοὺς λειτουργοῦντας νόμους τῆς Φύσεως τοῦ περιβάλλοντός του. Ἡ τοῦ εἶδους αὐτοῦ διὰ τῆς βουλήσεώς του ἐπέμβασις καί ἡ ἐξ αὐτῆς χαλάρωσις τῶν σχέσεων τῆς ὀργανικῆς του φύσεως πρὸς τό σύνολο τῆς Φύσεως τοῦ περιβάλλοντός του, προκαλεῖ ἀπὸ ἀπόψεως ἐνεργείας παθητικότητα εἰς τὴν ὀργανικὴ του φύση, ἐξ αὐτῆς δὲ περιέρχεται εἰς παθητικότητα καί ἡ ψυχὴ του, **δηλαδὴ εἰς κατάστασιν νά μὴ δύναται αὐτὴ (ἡ ψυχὴ) νά ἐξωτερικεύει εἰς λειτουργίαν εἰς τὴν ὀργανικὴ τῆς φύση τίς δυνάμεις τῆς πρὸς αὔξηση τῶν ἐνεργειῶν τῆς.**

Τότε μὴ ἐξωτερικευομένων τῶν ψυχικῶν δυνάμεων πρὸς ἐνεργεῖαν εἰς τὴν διανοητικὴ καί συναισθηματικὴ λειτουργία τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως καί διὰ τῆς ἐνεργείας αὐτῆς εἰς μεταβολὴν τους πρὸς περαιτέρω ἐνίσχυση τῆς λειτουργίας τῆς διανοήσεως καί συναισθηματικότητος, ἡ ἀνθρωπίνη φύσις περιέρχεται εἰς ἀδράνεια ἀπὸ ἀπόψεως ἐκτάσεως τῶν νοητικῶν καί ἠθικῶν τῆς δυνάμεων, ὅποτε δέν συντελεῖται καί ἡ ἀνθρωπίνη πρόοδος, παρά τίς ὑπαγορεύσεις τῶν λειτουργούντων νόμων τῶν νοητικῶν καί ἠθικῶν ὑποστάσεων τῶν ὄντων.

Ἡ διανοητικὴ φύσις τοῦ ἀνθρώπου λόγω τοῦ ἀνωτέρω διατυπωθέντος λόγου ὑφίσταται καί προσαρμογὴ πρὸς μὴ φυσικὴν κατάστασιν ἢ ὁποῖα τὴν ἀπομακρύνει περισσότερο ἀπὸ τίς πραγματικὲς τῆς φυσικῆς λειτουργίες καί οὕτω φθάνει εἰς τό σημεῖον ὥστε νά μὴ γίνῃ οὐδεμία δυναμικὴ τῆς αὔξεσις καθ' ὅλον τὸν χρόνον τῆς ἐνεργοῦ ζωῆς τοῦ ὀργανισμοῦ τῆς. Τό γεγονός αὐτό ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα καί τὴν πλήρη στασιμότητα τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς.

Ἡ ἐργασία τοῦ ἀνθρώπου πρέπει ὁμως νά εἶναι καί ἀνάλογος τῶν φυσικῶν του δυνάμεων καί δέν πρέπει νά καταναλίσκονται ὀργανικὲς δυνάμεις πέραν τοῦ ποσοῦ τῶν δυνάμεων ἐκείνων τίς ὁποῖες δύναται νά ἀναπληροῖ ἡ ὀργανικὴ του φύσις διὰ τῆς ὁμα-

λῆς λειτουργίας της, διότι ἡ πέραν τῶν ὀρίων αὐτῶν κατανάλω-
σις ὀργανικῶν δυνάμεων προκαλεῖ τὰ φαινόμενα τῆς παθητικό-
τητος καὶ εἰς τὴν ὀργανικὴν του φύση καὶ εἰς τὴν ψυχὴν του, μέ τὰ
αὐτὰ ἀποτελέσματα τὰ ὁποῖα δημιουργοῦνται καὶ κατὰ τὴν περι-
πτωση τοῦ μὴ ἐργαζομένου καὶ μάλιστα ὑπὸ βαρυτέραν μορφήν.
**Ἡ μεγάλη ἐξάντλησις τῶν ὀργανικῶν δυνάμεων παρεμποδίζει
τὴν ἐξωτερικέυσιν εἰς λειτουργίαν τῶν ψυχικῶν δυνάμεων, διότι
διὰ τὴν ἐκδηλωθῆναι καὶ λειτουργήσασθαι αὐτὴς ἔχουσιν ἀνάγκην μέ-
σου καὶ τὸ μέσον αὐτὸ εἶναι οἱ ὀργανικὲς δυνάμεις.**

Ἡ ἐργασία τοῦ ἀνθρώπου δὲν εἶναι μόνον σωματικὴ ἀλλὰ εἶ-
ναι καὶ ψυχικὴ. **Ψυχικὴ ἐργασία εἶναι ἡ διανοητικὴ, διότι τὸ σύν-
ολο τοῦ περιεχομένου τῶν ἰδεῶν ἀποτελεῖται ἀπὸ ψυχικῆς δυνά-
μεις βοηθούμενες εἰς λειτουργίαν ἀπὸ τὴν καθόλου ἐγκεφαλικὴ
οὐσία πρὸς τὴν ὁποία οἱ ψυχικὲς δυνάμεις δίδουσιν τὸ μέσον τῆς
Κινήσεως καὶ Ἐνεργείας.** Περὶ αὐτοῦ ὁμοίως θὰ πραγματευθῶμεν
ἀργότερα.

Ἐάν ἡ σωματικὴ ἐργασία γίνεται διὰ συμμετοχῆς καὶ διανοη-
τικῆς, τότε τὸ μῆκος τοῦ χρόνου πρέπει νὰ εἶναι βραχύτερον. Ἐ-
άν ἐπίσης ἡ διανοητικὴ ἐργασία προκαλεῖ μεγαλυτέρα ἔντασιν
τῶν διανοητικῶν ὀργάνων, ἐπίσης πρέπει ὁ χρόνος τῆς νὰ εἶναι
βραχύτερος. Εἰς οὐδεμίαν περίπτωσιν οὔτε ἡ διανοητικὴ οὔτε ἡ
σωματικὴ ἐργασία πρέπει νὰ προκαλοῦν κατανάλωσιν δυνάμεων
πέραν τῶν ὑπὸ τῆς φύσεως τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς ψυχικῆς του ἰ-
κανότητος ἐπιτρεπομένων, διότι ἄλλως δημιουργεῖται κατάστα-
σις ἀντιφυσικῆ ἢ ὁποία ὑπονομεύει τὴν ἐξέλιξιν καὶ τῶν ψυχικῶν
καὶ τῶν ὀργανικῶν δυνάμεων τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ ἀνθρωπίνη φύ-
σις πρέπει νὰ ἔχει διαθέσιμον χρόνον καὶ διὰ ψυχικῆς τῆς καθαρῶς
λειτουργίας. Ὁ χρόνος αὐτός πρέπει νὰ διατίθεται πρὸς ἐπισκέ-
ψεις φυσικῶν τοπεῖων τὰ ὁποῖα ἐμφανίζουν ἀρμονίας μορφῶν καὶ
χρωμάτων καὶ ἐν γένει πάσης φύσεως μορφῶν τῶν ὁποίων ἡ θέα
τους (ἀρμονιῶν καὶ χρωμάτων) δύναται νὰ ξεκουράζῃ καὶ τέρπει
τίς ἀνθρώπινες αἰσθήσεις. Ἐπίσης διαφόρων θεαμάτων τέχνης
ὅπως καὶ ἐκδηλώσεις τῆς ἀνθρωπίνης καλαισθησίας καὶ διανοή-
σεως, διότι αὐτὴς ἐπιδρῶν ἐπὶ τῆς σκέψεως τῶν παρατηρητῶν
καὶ δημιουργοῦν ἐξάρσεις ὅποτε οἱ ψυχικὲς δυνάμεις ἐκδηλοῦν-

ται ἀφθονώτερον πρὸς ἐνέργειαν, ἐκ τῆς ὁποίας γίνεται ἡ δια-
νοητικὴ καὶ ἠθικὴ πρόοδος. Ἡ ἀνθρωπίνη φύσις πρέπει ἀκόμη νὰ
διαθέτει χρόνον διὰ διανοητικῆς τῆς καὶ ψυχικῆς τῆς συνανα-
στροφῆς, διὰ συζητήσεως καὶ διὰ πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ τὴν τέρπει
καὶ τῆς προκαλεῖ ψυχικὴ ἠρεμία καὶ γλυκύτητα καὶ ἐν γένει δια-
νοητικὴ χαρὰ.

Τῆς ἐργασίας καὶ τῆς ἀναψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου ἔπεται ὁ ὕ-
πνος. Κατὰ τὸν χρόνον αὐτὸν συντελοῦνται μέγιστες λειτουρ-
γίαι τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς. Ὁ ὑπαγορεύων τὸν ὕπνον φυσικὸς
νόμος φέρει εἰς ἀδράνεια τὰ ἐπαρκῶς ἐνεργήσαντα ὄργανα τῆς
φύσεως τῶν ὄντων, ἵνα μὴ αὐτὰ ἐν τῷ συνόλῳ τῶν ἀπασχολοῦν
τὴν ψυχὴν καὶ δὲν τῆς εἶναι δυνατόν νὰ ἐλευθερώνεται καὶ νὰ ἔρ-
χεται εἰς ἐπαφὴν μετ' ἄλλων ζωϊκῶν καὶ πνευματικῶν μορφῶν τοῦ
περιβάλλοντός της.

**Τηρεῖ τὸν ἐν ὕπνῳ ὀργανισμόν τῆς διὰ τῶν ζωϊκῶν καὶ κινητικῶν
τῆς λειτουργιῶν εἰς κάποια ἐπαφὴ ὅπως μὴ διακόπτεται ἡ συνέ-
χεια τῆς ζωῆς του, ἀλλὰ ἐλευθερουμένη αὐτοῦ καὶ ἐρχομένη εἰς
ἐπαφὴν μετὰ ἄλλων ζωϊκῶν καὶ πνευματικῶν φύσεων τελεῖ μετ'
αὐτῶν εἶδος τῆς ἐπιμιξίας, προσλαμβάνει ἐξ αὐτῶν αὐξουσα δυνα-
μικότητα καὶ κατόπιν αὐτοῦ ἔρχεται καὶ περιβάλλει ἐκ νέου τὰ
ὄργανά της μέ τις ζωϊκῆς τῆς δυνάμεις.** Ἀλλὰ καὶ ἀπλῶς ἀκόμη
ἀνάπαυλα τῶν ἐνεργειῶν τῆς ἐπὶ τοῦ ὀργανισμοῦ τῆς δίδει εἰς
τὴν ψυχὴν τὴν εὐκαιρίαν νὰ αὐτοσυγκεντροῦται, νὰ ἀνασυντάσῃ
μηχανικῶς τίς δυνάμεις τῆς καὶ νὰ περιβάλλει τὰ ὄργανά της μέ
μεγαλυτέρα ζωϊκὴ ἐνέργεια.

Φιλόσοφοι καὶ Ἐνάρετοι. Φιλόσοφοι εἶναι ἐκεῖνοι τῶν ἀνθρώ-
πων οἱ ὁποῖοι διάγουσιν βίον ἠρεμοῦ καὶ ἀπέριπτον καὶ ἀγαποῦν
τὴν γνῶσιν ἐκεῖνη ἢ ὁποία προέρχεται ἀπὸ τὴν Φύσιν. Δηλαδή ἀ-
πὸ τίς ἐκδηλώσεις καὶ λειτουργίας τῶν νόμων τῆς, ἀπὸ τίς λει-
τουργίας τῶν φύσεων τῶν ὄντων καὶ τίς λειτουργίας τῶν ψυχῶν
τους μεταξὺ τῶν ὁποίων εἶναι καὶ οἱ ἀνθρώπινες ὅπως καὶ οἱ πέραν
αὐτῶν ἐνεργοῦσαι μετὰ τῶν πνευματικῶν φύσεων αὐτῶν. Πᾶσα ἄλλη γνῶσις ἢ ὁποία δὲν προέρχεται ἀπὸ αὐτὴς τίς πηγὲς ἢ
δὲν ἐξορμάται ἐκ τῶν πηγῶν αὐτῶν εἰς περαιτέρω συνθέσεις καὶ
ἀναγωγές, δὲν εἶναι πραγματικὴ γνῶσις καὶ ἐπομένως δὲν ἔχει

οὐδεμία ἀξία. Οἱ ἐπ' αὐτῆς τῆς γνώσεως στηριζόμενοι καί δι' αὐτῆς χωροῦντες πρὸς κατάκτηση τῶν Θείων Ἀληθειῶν τῆς Φύσεως γίνονται καί εἶναι πραγματικοὶ φιλόσοφοι.

Φιλόσοφοι Μύσται. Οἱ φιλόσοφοι γίνονται καί πραγματικοὶ μύσται, διότι ἡ Θεία Φύσις διὰ τῶν ὑπερόχων πνευματικῶν τῆς τέκνων τοὺς ἀποκαλύπτει καί τίς ἀλήθειές τῆς καί τὰ θεῖα τῆς μυστικά. Μόνον αὐτοὶ (οἱ μύσται) δύνανται νά ἐκτιμοῦν τὰ Θεῖα αὐτά μυστικά τῆς Φύσεως καί νά τὰ χρησιμοποιοῦν καί πρὸς ἰδίαν τους πρόοδο καί πρὸς πρόοδο καί ἄλλων πρὸς αὐτό ἰκανῶν. Μόνον αὐτοὶ δύνανται νά γνωρίζουν τὴν ἀξία τους καθὼς καί τὰ μέσα τὰ ὁποῖα παρέχουν πρὸς τίς ἀνθρώπινες ψυχές ὅπως αὐτές ἀνέρχονται εἰς θειοτέραν διανόηση καί ψυχικὴ ἐλευθερία.

Βέβηλοι. Κατ' ἀντίθεση τῆς διανοητικῆς ἀξίας τῶν μυστῶν δημιουργεῖται καί λαμβάνεται ἡ ἔννοια τῆς διανοητικῆς ἀξίας ἐκείνων οἱ ὁποῖοι καλοῦνται Βέβηλοι. Βέβηλοι καλοῦνται ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι τῶν ὁποίων ἡ διανοητικὴ τους ἀξία δέν τοὺς ἐπιτρέπει νά ἐκτιμήσουν τὴ Φύση καί τὰ ὑπέροχα καί Θεῖα μυστικά τῆς, τὰ ὁποῖα χρησιμοποιοῦμενα παρά τῶν ἀνθρώπων δίδουν εἰς τίς ψυχές τους πραγματικὴς πτέρυγες διὰ νά ἵπτανται καί κατανοοῦν τίς θεῖες καταστάσεις τῶν πνευματικῶν κόσμων. Βέβηλοι εἶναι ἐκεῖνοι τῶν ἀνθρώπων οἱ ὁποῖοι εἶναι πάντοτε πρόθυμοι νά ἀσεβοῦν κατὰ τῶν νόμων τῆς Φύσεως, νά περιφρονοῦν τὴν ἀξίαν τῶν νοητικῶν τῆς ὄντων καί νά ὑβρίζουν διὰ τῶν πράξεων τους τοὺς νόμους ἐκείνους διὰ τῶν ὁποίων ἐξασφαλίζεται ἡ ὑπαρξίς καί ἡ πρόδοός τους. Εἰς τοὺς τοιαύτης διανοητικῆς καταστάσεως ἀνθρώπους τὰ ὑπέροχα πνευματικὰ τέκνα τῆς Θείας Φύσεως οὐδέποτε ἐμπιστεύονται τὰ μεγάλα τῆς μυστικά. Αὐτό δὲ δέν πρέπει νά πράττουν καί οἱ μνημένοι εἰς τὰς Ἀληθείας τῆς Φύσεως ὅπως μὴ περιέρχονται εἰς τὴν κατάστασιν τῶν βεβήλων. Ἀλλὰ οἱ μνηθέντες εἰς τὰς Ἀληθείας τῆς Φύσεως πρέπει νά εἶναι καί ἐνάρετοι.

Ἀρετὴ. Ἀρετὴ εἶναι πᾶσα συνειδητὴ ἐνέργεια τῶν ὄντων ὅταν αὐτὴ γίνεται σύμφωνα μὲ τίς ἀπαιτήσεις τῶν νόμων τῆς φύσεώς τους καί ἐναρμονίζεται καί πρὸς τοὺς νόμους τῶν ψυχῶν

τους καί πρὸς τοὺς νόμους τῆς φύσεως τοῦ περιβάλλοντός τους. Οἱ μνημένοι εἰς τὰς Ἀληθείας τῆς Φύσεως εἶναι ἐνάρετοι ὅταν δέν ἐνδιαφέρονται μόνον διὰ τοὺς ἑαυτοὺς των, ἀλλὰ ἐνδιαφέρονται καί περὶ πάντων τῶν ἄλλων πού εὐρίσκονται εἰς τὴν ἀκτίνα τῆς ἐνεργείας τους καί αἰσθάνονται τὴν ὑποχρέωσιν νά παρέχουν πρὸς τοὺς ἄλλους πᾶν ὅ,τι τοὺς ἐπιτρέπει ἡ δυναμικὴ τους ἐνέργεια, εἰς ἴσον βαθμὸν πρὸς ὅ,τι παρέχουν εἰς τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτό τους πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῆς ἀνθρωπίνης τους ζωῆς καί τῆς ψυχικῆς τους προόδου. Ἐάν οἱ μνούμενοι εἰς τὰς Ἀληθείας τῆς Φύσεως ἐνεργήσουν ἀντιθέτως, τότε θά χωρίσουν τὰ ἀτομὰ τους ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους καί εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴ θά ἀρνηθοῦν νά ἀναγνωρίσουν τὰ δικαιώματα ἐπὶ τῆς ζωῆς καί τῆς προόδου καί αὐτῶν καί τῶν ἄλλων. Τότε ἡ τοιαύτη ἀντίθετος κατεύθυνσις δέν θά τοὺς ἐπιτρέψει νά πληρώσουν τὸν ἀνθρώπινόν τους σκοπὸν καί νά ἀνέλθουν εἰς ἀνώτερον πνευματικὸν κόσμον, ἀλλὰ θά ἐπανερχοῦνται νά ζοῦν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀνθρωπίνου κόσμου εἰς τὸν ὁποῖον ἐπικρατοῦν ἀντίθετοι ἠθικοὶ νόμοι, οἱ ὁποῖοι χωρίζουν τὰ κοινωνικά ἀτομὰ καί ὑπαγορεύουν εἰς τίς σχέσεις τους ὅτι πρέπει νά κρατοῦν ταπεινὴς καί ἐγωιστικὴς πράξεις καί νόμοι πού ἔχουν θεσπισθεῖ νά ἐφαρμόζονται ἀπὸ τὴν ἀνθρωπίνην ἀνοησίαν καί τὴν περιφρόνησιν πρὸς τοὺς νόμους τῆς Θείας Φύσεως. Διὰ τὸν λόγο αὐτὸ πρέπει νά συντρέχουν εἰς τὴν σύνταξιν καί θέσπισιν κοινωνικῶν νόμων, οἱ ὁποῖοι προστατεύουν τὰ δικαιώματα τῶν ἀνθρώπων καί λαμβάνουν τὴν ἔννοιαν τῶν ἠθικῶν νόμων καί οἱ ὁποῖοι γίνονται κατὰ τὸ παράδειγμα τὸ ὁποῖον προκύπτει ἀπὸ τίς σχέσεις τῶν καθόλου νόμων τῆς Φύσεως οἱ ὁποῖοι διὰ τῆς λειτουργίας τους ἐμφανίζουν τίς ἁρμονίας τῶν Κόσμων καί τῶν μορφῶν τους διὰ τῶν ὁποίων πληροῦνται οἱ κατὰ μέρος σκοποὶ τῆς Φύσεως.

Πράξεις Ἀρετῆς, εἶναι οἱ πράξεις τῶν ἀνθρώπων ἐκεῖνες, οἱ ὁποῖες φέρουν χαρακτῆρα φυσικὸν καί ἐνεργοῦνται κατ' ἐπιταγὴν τῶν νόμων τῆς Φύσεως. Ὅταν ὁμως γίνονται κατὰ συνειδητὴ ἐκτίμησιν τοῦ ἀνθρώπου ἢ υπερτέρου πνεύματος καί διὰ τῆς ἐλευθέρας βουλήσεώς του, τότε λαμβάνουν τὴν ἔννοιαν τῆς συνειδητῆς Ἀρετῆς, ὅποτε γίνεται καί προσανατολισμὸς τους πρὸς τοὺς

φυσικούς και πνευματικούς νόμους του περιβάλλοντός τους.

Δικαιώματα και Καθήκοντα. Δικαιώματα τῶν ἀνθρώπων και παντός κοινωνικοῦ ἀτόμου εἶναι τά ὑπό τῶν νόμων τῆς Φύσεως παρεχόμενα πρὸς αὐτά μέσα υπάρξεως, συντηρήσεως και δυναμικῆς ἀνελιξεως, διὰ τῆς διὰ τῶν ὀργανισμῶν των ἐνεργείας τῆς ψυχῆς τους. "Όλα τά κοινωνικά ἄτομα κατά τὴν ζωὴ τους δὲν εἶναι ἐφ' ἑαυτῶν ἀνεξάρτητα, οὔτε μεταξύ των οὔτε και τῆς ὄλης λειτουργίας τῶν Κόσμων. Οὔτε ἀφ' ἑαυτῶν χωρισμένα δύνανται νὰ ὑπάρξουν και νὰ ἀνελιχθοῦν, ὅπως δὲν ὑπῆρξαν και ποτέ χωρισμένα μεταξύ τους κατά τὴν ἀνέλιξή τους μέχρι τοῦ σημείου τῆς ἐξελικτικῆς βαθμίδος εἰς τὴν ὁποία εὐρίσκονται ἤδη και χαρακτηρίζονται ὡς νοητικά ὄντα. Αὐτό ἀκριβῶς, τὸ ὅτι ἡ λειτουργία τῆς φύσεώς τους εἶναι ἀρρηκτα συνδεδεμένη πρὸς τίς λειτουργίες τῶν Κόσμων μέσα στοὺς ὁποίους εὐρίσκονται, ζοῦν και ἐνεργοῦν, τὸ ὅτι ἐπίσης ἡ ψυχὴ τους εἶναι συνδεδεμένη ἀρρηκτα πρὸς τὴν ἐνότητα τοῦ ὄλου τῶν Κόσμων, **τούς παρέχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀπολαμβάνουν ὅλα τά μέσα ζωῆς και προόδου των τά παρεχόμενα ἀπὸ τίς λειτουργίες τοῦ συνόλου τῶν ἐν ἐνότητι ἐργαζομένων κόσμων.** "Αρνησις κατά συνέπεια τῆς ἀναγνωρίσεως και ἀποδοχῆς τῶν δικαιωμάτων αὐτῶν τῶν ὄντων, σημαίνει και ἀρνηση τοῦ καθήκοντος τὸ ὁποῖο ἔχουν νὰ πληροῦν πρὸς τά ἄλλα ὄντα. Μία τοιαύτη ἀρνησις ἐκδηλουμένη ἐμφανίζει τά ἄτομα ἐκ τῶν ὁποίων αὐτὴ ἐξεδηλώθη ὡς μὴ ἔχοντα συνείδηση οὔτε τοῦ σκοποῦ τῆς υπάρξεώς τους οὔδὲ καν και αὐτῆς τῆς ὑποστάσεώς τους, αὐτῆς τὴν ὁποία ἡ Θεία Δημιουργία τὴν ἔφερε εἰς τὴν νοητικὴν τῆς κατάσταση. **Πλὴν ὁμως, τά νοητικά ὄντα εἶναι προωρισμένα ἀπὸ τὴν Θεία Δημιουργία νὰ ἐκδηλώσουν γνῶσιν και ἐνεργήσουν δι' αὐτῆς.** Διὰ τῆς γνώσεως προάγονται και κατανοοῦν τὸ ἔργον τῆς Θείας Δημιουργίας, τίς σχέσεις τους πρὸς τὴν ἐνότητα τοῦ ὄλου τῶν Κόσμων και τίς ἠθικὰς ἀρχὰς οἱ ὁποῖες πρέπει νὰ διακανονίζουσι τίς μεταξύ των σχέσεις, ὅπως δι' αὐτῶν πληροῦται ἡ ἀνελικτικὴ διανοητικὴ πρόοδος τους.

Ἡθικὴ ἀρχὴ τῆς ὁποίας ἡ ἐννοια συμπίπτει μὲ τὴν ἐννοια τοῦ καθήκοντος διὰ τά νοητικά ὄντα εἶναι ἡ ἀναγνώρισις τῶν φυσικῶν τους δικαιωμάτων καθὼς και ἡ ἀναγνώρισις και προστασία

και τῶν ἰδίων τους δικαιωμάτων και τῶν δικαιωμάτων τῶν ἄλλων. Τὸ καθῆκον αὐτὸ τὸ ἐπιβάλλει αὐτὴ αὐτὴ ἡ λειτουργία τῆς Φύσεώς τους, αὐτὸ τοῦτο τὸ ψυχικόν τους Εἶναι ἵνα μὴ διασπᾶται ἡ ἐνότης τους και παρεμποδίζεται ἡ ἀνελικτικὴ τους πρόοδος. Ἡ γνῶσις τῶν δικαιωμάτων ἐπὶ τῆς ζωῆς και τῆς προόδου τῶν ὄντων και ἡ ὑπό τῶν νοητικῶν ὄντων ἀναγνώρισις τῶν δικαιωμάτων αὐτῶν, τοὺς δημιουργεῖ τὴν ὑποχρέωση νὰ εἶναι πάντοτε ἐναρμονισμένα, ὅσον ἀφορᾷ τίς σχέσεις τους, πρὸς τὸ σύνολο τῶν νοητικῶν ὄντων. **Τοῦτο τά χαρακτηρίζει και ὡς ἐν συνειδήσει τοῦ σκοποῦ των ἐνεργοῦντα, δηλαδὴ ἔχοντα** διανόηση ὑπὸ τῆς ὁποίας διέπονται εἰς τίς πράξεις τους.

Ἐντίθετοι διὰ τῶν πράξεων τους ἐνεργεῖς, τά χαρακτηρίζει ὡς ἀσυνείδητα. **Ἄσυνείδητοι δὲ διὰ τῶν πράξεων τους ἐνεργεῖς εἶναι ἐπαναστατικὲς κατά τοῦ ὄλου ἔργου τῆς Θείας Δημιουργίας, κατά τῶν ὄρων τῆς Φυσικῆς ζωῆς, κατά τῆς προόδου των, κατά τῆς ἠθικῆς τους ἐμφανίσεως και κατά τοῦ σκοποῦ των.** Οἱ μνηθέντες εἰς τὰς Ἄληθείας τῆς Φύσεως, δὲν πρέπει νὰ ἐμφανίζονται εἰς τά διανοητικά τους ἔργα ὡς ἀσυνείδητοι, διότι αὐτὸ ὄχι μόνον θὰ τοὺς ἐξετόπιζε τοῦ σκοποῦ των, ἀλλὰ θὰ τοὺς ἔφερε εἰς θέσιν, ὥστε νὰ μὴν δύνανται νὰ ἐκπληρώσουν και ἕνα ἄλλο καθῆκον ἐκτός τῆς ἀναγνωρίσεως τῶν δικαιωμάτων τῶν ἄλλων. Τὸ καθῆκον τὸ ὁποῖον ἔχουν νὰ ἀποκαλύπτουν, μετὰ προπαρασκευῆν, τὰς Θείας Ἄληθείας τῆς Φύσεως πρὸς τοὺς ἀμυήτους εἰς αὐτάς ἀνθρώπους, πρὸς τὸν σκοπὸ ὅπως και αὐτοὶ προαχθοῦν νοητικῶς, γνωρίσουν τά φυσικά τους δικαιώματα και πληρώσουν τὸ καθῆκον τους πρὸς τοὺς ἄλλους. **"Όταν οἱ μνημένοι εἰς τὰς Ἄληθείας τῆς Φύσεως ἐκτελοῦν τά ἐπιβεβλημένα εἰς αὐτοὺς καθῆκοντα, τότε μόνον προάγονται ψυχικῶς και τότε μόνον ἀποκτοῦν τὸ δικαίωμα τῆς ἀποκαλύψεως πρὸς αὐτοὺς ὑπὸ Θειοτέρων πνευμάτων Θειοτέρας γνώσεως, ἡ ὁποία ἔχει σχέση πρὸς τὴν μεταμόρφωσή τους και ἀπόκτηση ὑπ' αὐτῶν ἐνεργητικοῦ μέσου φύσεως καθαρῶς πνευματικῆς.** Ἐντίστροφα, ἡ μὴ ὑπ' αὐτῶν ἀσκησις τῶν ἠθικῶν ἀρχῶν τῆς Ἐλευθερίας και τῆς Ἀγάπης, τοὺς χαρακτηρίζει ὡς μὴ ἐναρέτως βιοῦντας και τοὺς ἀποστερεῖ πάσης πνευματικῆς συνδρομῆς και τῆς ἀποκαλύψεως

πυρότερων γνώσεων. **Περί του νόμου τῆς Ἀγάπης, ὡς προερχομένου ἐκ τοῦ οὐσιαστικοῦ περιεχομένου, ἐκ τῶν κοσμογονικῶν οὐσιῶν τῆς Φύσεως θά ἀσχοληθῶμεν ὁμῶς ἀργότερα.**

Ἡ ὑπερπήδησις τῶν ὁρίων τῆς βαθμίδος τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς ὑπὸ τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς προαπαιτεῖ διανόηση φωτεινῆ. Φωτεινὴ δὲ διανόησις εἶναι ἐκείνη ἢ ὁποῖα τροφοδοτεῖται συνεχῶς ὑπὸ ὑπερτέρων πνευματικῶν ὄντων τὰ ὁποῖα συνεχίζουν ἐν συνειδήσει εἰς τοὺς πνευματικούς κόσμους τὸ ἔργον τῆς Θείας Δημιουργίας, τὸ ἔργον τῆς μεταμορφώσεως τῶν ἐνεργητικῶν φύσεων τους ἐκ τῶν ὁποίων ἐκπέμπονται εἰς τοὺς νοητικούς Κόσμους τοῦ Σύμπαντος ἀκτίνες φωτός διὰ τὰ δημιουργοῦν εἰς αὐτοὺς νέες ἀρμονίες. Διὰ τὰ τροφοδοτεῖται ὁμῶς μία τοιαύτη ἀνθρωπίνη διανόησις πρέπει νὰ εἶναι δεκτικὴ τῶν ἀκτίνων αὐτῶν. Δεκτικὴ δὲ διανόησις, εἶναι ἐκείνη ἢ ὁποῖα εἰς τίς καθόλου ἐνεργητικὰς τῆς σχέσεις ἀσκεῖ τίς ἠθικὰς ἀρχὰς καὶ δι' αὐτῶν ἐμφανίζει ἀρμονίαν πρὸς τίς ὑπέρτερες πνευματικὰς συνειδήσεις. Ἡ διανόησις ἐκείνη ἢ ὁποῖα συναισθάνεται τὴν ἐνότητά τῆς πρὸς τοὺς νόμους τῆς Θείας Δημιουργίας, ἐκείνη ἢ ὁποῖα συνεχίζει τὸ ἔργο τῆς.

Οἱ παρὰ τῶν μουμένων εἰς τὰς Ἀληθείας τῆς Φύσεως ἀσκούμενες ἐνέργειαι, οἱ προσλαμβάνουσες τὴν ἐννοια τῆς Ἀρετῆς, πρέπει ἐπίσης νὰ γίνονται κατὰ βούλησίν τους καὶ οὐδέποτε νὰ ἔχουν ὡς ἀποτέλεσμα ἐκδηλώσεις ἀντίθετες ἐκείνων, οἱ ὁποῖαι δὲν θά ἐξυπηρετοῦν τὸν φυσικὸ καὶ πνευματικὸ τους σκοπὸ καὶ δὲν θά παρεμποδίζουν τὴν ἐλευθέρα διανόηση καὶ αὐτοδιάθεση τῶν ἄλλων. Εἰς τὴν περίπτωσιν, κατὰ τὴν ὁποῖα οἱ ἠθικοὶ νόμοι τῶν ἀνθρωπίνων κοινωνιῶν δὲν βασίζονται ἐπὶ τῶν προτύπων τῶν Φυσικῶν νόμων ἀλλὰ ἔχουν θεσπισθεῖ ἀντιθέτως, αὐτοὶ εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ μὴ τοὺς δέχονται κατὰ συνειδήσιν. Εἶναι ὁμῶς ὑποχρεωμένοι νὰ τοὺς σέβονται, ἵνα μὴ διασπῶνται οἱ σχέσεις τους πρὸς τὰ ἄλλα κοινωνικά ἄτομα καὶ νὰ ἀφήνουν τὴν εὐθύνην διὰ τὴν θέσπισιν τῶν νόμων αὐτῶν νὰ βαρύνει τὴν κοινωνικὴ βούλησιν τῶν ὑπολοίπων ἀνθρώπων, ἀπεκδυόμενοι αὐτοὶ πάσης εὐθύνης διὰ τῆς κατὰ συνειδήσιν ἀποδοκιμασίας τους. Τὸ γεγονὸς ὁμῶς τῆς κατὰ συνειδήσιν ἀποδοκιμασίας τους αὐτῆς, τοὺς ὑπο-

χρεώνει νὰ διδάσκουν καὶ διαφωτίζουν τοὺς ὁμοίους τους καὶ νὰ δεικνύουν τὴν σφαιερὰν τους κοινωνικὴ βούλησιν καὶ αὐτὸ διὰ τὴν βελτίωσίν της καὶ τὴν ἐκδήλωσιν τῆς πραγματικῆς γνώσεως ποῦ θά συντελέσει εἰς τὴν θέσπισιν κοινωνικῶν νόμων, πραγματικῶς ἠθικῶν, οἱ ὁποῖοι θά διακανονίζουν τίς σχέσεις τῶν κοινωνικῶν ἀτόμων πρὸς ἀρμονικὴ συλλειτουργία τους καὶ δι' αὐτῆς πλήρωσιν τοῦ κοινωνικοῦ τους σκοποῦ. Πρέπει νὰ διδάσκουν κατὰ συνειδήσιν τὴν ἐννοια τῆς ἀρμονικῆς τους σχέσεως, διότι δι' αὐτῆς καὶ μόνον ἀνελίσσονται οἱ ψυχικὰς τους δυνάμεις καὶ φθάνουν εἰς τὸν σχηματισμὸ τῆς ἀληθοῦς γνώσεως καὶ δι' αὐτῆς νὰ εἶναι δυνατὴ ἢ ψυχικὴ τους μεταμόρφωσις. Πρέπει ἐπίσης νὰ τοὺς διδάσκουν τὴν ἀξία τὴν ὁποῖα ἔχει ἢ ὀργανικὴ τους φύσις, διότι δι' αὐτῆς καὶ μόνον δι' αὐτῆς προάγονται οἱ ψυχές. Νὰ τοὺς διδάσκουν ὅτι οἱ ὀργανικὰς τους φύσεις δὲν πρέπει νὰ ἀποστεροῦνται οὐδενὸς μέσου ἰκανοῦ νὰ δημιουργεῖ εἰς αὐτὰς πρόοδο, διότι τὸ ἐναντίον θά τίς ἐκτοπίζει τῆς πραγματικῆς φυσιολογικῆς λειτουργίας τους, εἰς βαθμὸν ὥστε νὰ ἀδρανοῦν οἱ ψυχικὰς τους δυνάμεις, μέ ἀποτέλεσμα νὰ μὴν ἐπιτελεῖται πραγματικὴ πρόοδος εἰς αὐτὰς. Τότε, ὅταν τὸ ἔργον αὐτὸ τὸ ἐπιτελοῦν κατὰ συνειδήσιν, προσδίδει εἰς αὐτοὺς ὄχι μόνον διανοητικὴ ἰκανότητα, ἀλλὰ καὶ ἠθικὴ ἔξαρση, ἢ ὁποῖα ἀναβιβάζει τίς σκέψεις τους εἰς τίς πραγματικὰς πνευματικὰς Ἀληθείας τῆς Φύσεως, ἐκεῖνες οἱ ὁποῖαι ἀποκαλύπτουν τὰ μέσα τῆς πνευματικῆς τους ἀνόδου εἰς τίς πνευματικὰς ἐκεῖνες τάξεις, οἱ ὁποῖαι δημιουργοῦν τὴν πνευματικὴν εὐτυχία καὶ τὴν ἡρεμὴν ζωὴν. Ἀκόμη δὲ καὶ τὴν αὐτοκυριαρχία ἐπὶ τῶν αἰθερίων κόσμων, διὰ τῆς ὁποῖας δεσπόζουν ἐπὶ πάντων τῶν ἄλλων κατωτέρας ἐξελικτικῆς καταστάσεως Κόσμων.

Τὸ πνεῦμα εἶναι προωρισμένο ἐκ τῆς Θείας Δημιουργίας ὅταν φθάσει εἰς τὴν πραγματικὴν δυναμικὴν του κατάστασιν, ὄχι μόνον νὰ συνεχίσει τὸ ἔργον τῆς, εἰς τίς ὑπέρτερες τοῦ ἀνθρώπου πνευματικὰς φύσεις, ἀλλὰ καὶ νὰ γίνεται ὁ ρυθμιστὴς τῶν σχέσεων τῶν κατωτέρων τοῦ φύσεων, εἰς τίς μεταξύ αὐτῶν σχέσεις, ὅπως οἱ ψυχές οἱ ὁποῖαι ἐνεργοῦν εἰς τίς φύσεις αὐτὰς ἐξελίσσονται ἀκωλύτως κατὰ θετικὴν τῶν δυνάμεων τους ἀναγωγὴν.

Ἐξέθεσα δι' ἀδρῶν γραμμῶν ὄχι μόνον τόν σκοπό ἀλλά καί τά στοιχεῖα τά ὁποῖα ἀπαίτουνται ὅπως οἱ μουσούμενοι εἰς τάς Ἀληθείας τῆς Φύσεως οἰκοδομήσουν τίς ἠθικές ἀρχές ἐκεῖνες, οἱ ὁποῖες θά τοὺς ἐπιτρέψουν τήν διανοητική τους ἀνύψωση καί τή διάπλαση τοῦ ἠθικοῦ χαρακτήρος των κατά σύστημα ἰκανό νά ἐγυγηθεῖ τήν ψυχική τους μεταμόρφωση. Τό ἀνθρώπινο πνεῦμα, ὅπως ἐλέχθη, εἶναι προωρισμένο ἐκ τῆς Θείας Δημιουργίας νά ἀνέλθει εἰς ὑψηλότερες τοῦ ἀνθρωπίνου κόσμου πνευματικές κοινωνίες. Διά νά ἀνέλθει ὁμοίως εἰς αὐτές, πρέπει πρῶτον νά προσανατολισθεῖ πρὸς τοὺς ἠθικούς νόμους τους. Οἱ ἠθικοὶ ὁμοίως νόμοι αὐτῶν διαφέρουν ἐκείνων τῶν ἀνθρωπίνων κοινωνιῶν καί δι' αὐτό ἐπιβάλλεται εἰς ὅσους ἔχουν μνηθεῖ νά τοὺς γνωρίσουν καί νά καταδικάσουν εἰς τήν συνείδησή τους τοὺς τῶν ἀνθρωπίνων κοινωνιῶν ὡς μὴ ἀπορρέοντες ἀπὸ τίς πραγματικές Ἀλήθειες τῆς Φύσεως καί μὴ ἐπιβοηθοῦντες τήν ἐξέλιξη τῶν ἀνθρωπίνων ψυχῶν καί τήν διανοητική καί ἠθική τους πρόοδο. Ἡ ἀρνησίς τους νά ἀποδεχθοῦν καί ἀσκήσουν τοὺς ἠθικούς νόμους τῶν ἀνθρωπίνων κοινωνιῶν, τοὺς δίδει τήν πνευματική δύναμη νά διεισδύουν διὰ τῶν ἀκτίνων τῆς σκέψεώς τους εἰς τίς ἀνώτερες τοῦ ἀνθρώπου πνευματικές κοινωνίες καί νά ἀντιλαμβάνονται τίς συνθέσεις καί λειτουργίες τους, ὅπως καί τίς ἀρμονικές σχέσεις τῶν ἀποτελούντων αὐτές πνευμάτων, οἱ ὁποῖες καθολικῶς ἐξυπηρετοῦν τήν πρόοδό τους, χωρὶς εἰς τίς ἐνέργειάς τους νά τίθενται φραγμοὶ περιορίζοντες τήν δράση τους πρὸς αὐξηση τῆς δυναμικῆς τους καταστάσεως καί εὐεργετική ἐπίδραση ἐπὶ τῶν κατωτέρων αὐτῶν ψυχῶν, ὅπως καί αὐτές χωροῦν ἀπροσκόπτως πρὸς πλήρωση τῆς ἀνελικτικῆς τους προόδου. Ἐάν δέν ἐκδηλώσουν διὰ τῆς ἐνεργείας τῆς ψυχῆς τους τοὺς ἠθικούς νόμους περὶ τῶν ὁποίων ὁμιλήσαμε, θά εἶναι ἀδύνατον νά χωρίσουν πρὸς τό ἔργον τους, νά ἀνυψώσουν τό ἠθικό τους καί νά προαγάγουν τήν διάνοησή τους, οὔτε θά κατορθώσουν νά δεσπόσουν ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν διὰ νά προσεγγίσουν τήν πνευματική κατάστασι τῶν ἀνωτέρων πνευματικῶν κοινωνιῶν καί νά ἀρυσθοῦν ἀπὸ ἐκεῖ τήν Θεία Γνώση διὰ τῆς ὁποίας θά μεταμορφωθεῖ τό ψυχικό τους ΕἶΝΑΙ. Ἄνευ τῆς ἐκδηλώσεως ὑπὸ τῶν ψυχῶν τῶν μεμνημένων

τάς Ἀληθείας τῆς Φύσεως τοῦ νόμου τῆς Ἐλευθερίας, δέν εἶναι δυνατόν εἰς αὐτοὺς νά αὐτοκυριαρχοῦν, ἄνευ δέ τῆς αὐτοκυριαρχίας δέν εἶναι δυνατόν οἱ ψυχές τους νά καθίστανται ὑπέρτερες τῶν ἐνεργειῶν τοῦ κόσμου τοῦ ἀνθρωπίνου περιβάλλοντος. Μὴ ὁμοίως καθιστάμενες ὑπέρτερες εἶναι ὑποχρεωμένες νά εἶναι ὑποταγμένες εἰς τίς ἐπιδράσεις τοῦ περιβάλλοντος αὐτῆς κόσμου. Ἄνευ τῆς ἐκδηλώσεως ὑπ' αὐτῶν τοῦ νόμου τῆς Ἀγάπης, ἄνευ τῆς ὑπ' αὐτῶν ἀσκήσεως τοῦ νόμου αὐτοῦ εἰς τίς καθόλου σχέσεις τους πρὸς πᾶσας τίς ἄλλες ἀνθρώπινες ψυχές καί τῆς ἐπεκτάσεως τῆς ἐνεργείας τοῦ νόμου αὐτοῦ πρὸς τίς ὑπέρτερες τοῦ ἀνθρώπου πνευματικές ὑπάρξεις διὰ τῆς συνάψεως σχέσεων διὰ τῶν ὁποίων θά ὑποστοῦν τίς πνευματικές τους ἐπιδράσεις, δέν θά κατορθώσουν νά καταστοῦν δυναμικῶς ὑπέρτερες τῶν φυσικῶν νόμων τῆς ἀνθρωπίνης τους φύσεως καί εἰς τήν περίπτωσι αὐτῆ θά μένουν δουλωμένες εἰς τό περιβάλλον τοῦ φυσικοῦ κόσμου τῶν ἀνθρώπων. **Ὅταν ὁ νόμος τῆς Ἀγάπης ἐκδηλωθεῖ καί λειτουργήσῃ εἰς τίς ψυχές τους, δέν θά ἐξαγνίσῃ μόνον τίς ἀνθρώπινές τους φύσεις, διὰ νά γίνουν αὐτές δεκτικῆς πνευματικῶν δυνάμεων πρὸς πλήρη μεταμόρφωσή τους, ἀλλά θά ἐπιτρέψῃ ὁ νόμος αὐτός τήν ἐκδήλωσι εἰς αὐτές τῆς γνώσεως ἐκείνης, διὰ τῆς ὁποίας θά δύνανται νά ἐκτιμοῦν τήν ἀξίαν τῶν με ἀμορφωτικῶν νόμων καί τά πρὸς χρησιμοποίησι μέσα τῆς ἀνόδου τῶν ψυχῶν εἰς ὑπέρτερο κόσμο.**

Ἐπίσης ἄνευ τῆς ἐκδηλώσεως εἰς τίς ψυχές τους τοῦ νόμου τῆς Δικαιοσύνης ἢ διανόησις τους δέν δύναται νά ἐκτιμᾷ τήν ἀξία τῶν φυσικῶν δικαιωμάτων τῶν πάσης ἐξελικτικῆς καταστάσεως νοητικῶν ὄντων, αὐτό δέ δέν θά τοὺς ἐπιτρέπῃ τήν πλήρωση τοῦ σκοποῦ των καί τήν ἀνοδό τους. Ὁ νόμος τῆς Δικαιοσύνης ἐκδηλούμενος καί ἐνεργῶν εἰς τίς ψυχές τῶν μεμνημένων εἰς τάς Ἀληθείας τῆς Φύσεως, τίς προάγει κατὰ τήν διάνοησι εἰς βαθμόν ὥστε νά ἐκτιμοῦν καί σέβονται τό ἔργον τῆς Θείας Δημιουργίας καί νά τό συντρέχουν εἰς τήν ἀκώλυτο λειτουργία τῶν ἀνθρωπίνων φύσεων διὰ τῶν ὁποίων οἱ ψυχές τους δύνανται νά προάγωνται εἰς τήν Θείαν ἐκείνη Γνώση, ἡ ὁποία ἐξασφαλίζει τήν ἀνοδό τους εἰς τίς πραγματικές εὐτυχίες καί εὐδαιμονίες τους εἰς τίς ὁ-

ποιες είναι προωρισμένες από Αὐτή. Ὁ νόμος τῆς Δικαιοσύνης ἀσκούμενος ὑπό τῶν μνημένων εἰς τὰς Ἀληθείας τῆς Φύσεως τοὺς δίδει τὸν ἰδιάζοντα χαρακτηρισμό τῶν συνειδητῶν εἰς τὶς ἐνέργειές τους νοητικῶν καὶ ἠθικῶν ὄντων. Εἶναι ἐπίσης γνώρισμα τῆς ἀξίας τῶν νοητικῶν καὶ ἠθικῶν ὄντων καὶ τὸ γνώρισμα αὐτὸ προκαλεῖ τὴν ἐμπιστοσύνη εἰς τὰ ἀνωτέρας πνευματικῆς φύσεως νοητικά καὶ ἠθικά ὄντα νὰ ἀναθέτουν εἰς τὰ ἀσκοῦντα τὸν νόμον αὐτὸν τὴν ἐπίβλεψη πρὸς διανοητικὴ καὶ ἠθικὴ προαγωγή τῶν ἀμέσως κατωτέρων αὐτῶν ἄλλων νοητικῶν ὄντων. **Ὁ νόμος αὐτός ἀσκούμενος ὑπό τῶν μνημένων εἰς τὰς Ἀληθείας τῆς Φύσεως τοὺς προάγει εἰς τὴν τάξη τῶν Ἱεροφαντῶν τῆς Μυστηριακῆς Γνώσεως διὰ τῆς ὁποίας οἱ ἀνθρώπινες ψυχές ἀπελευθεροῦνται τῶν πάσης φύσεως παθῶν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως καὶ προσαρμόζονται πρὸς τὶς λειτουργίες τῶν ὑπερτέρων τοῦ ἀνθρώπου πνευματικῶν φύσεων.**

Οἱ νόμοι τῆς Ἐλευθερίας, τῆς Ἀγάπης καὶ τῆς Διακαιοσύνης, ὅταν ἀσκοῦνται ὑπό αὐτῶν γίνονται τὰ θεμέλια τῆς ἠθικῆς τους καταστάσεως καὶ ἐπ' αὐτῶν οἰκοδομοῦνται οἱ ἠθικὲς ἀρχές τῶν ἀρετῶν, περί τῶν ὁποίων ὁμιλήσαμε. Ὅταν οἱ ἀρετές αὐτές ἀσκοῦνται, δέν ἐναρμονίζουν μόνον τὶς λειτουργίες τῆς φύσεώς τους πρὸς τοὺς νόμους τῆς Φύσεως ἐξασφαλίζουσαι τὶς διανοητικὲς λειτουργίες τους κατὰ τρόπον ὥστε εἰς αὐτές νὰ μὴν εἰσχωροῦν πεπλανημένες ἀντιλήψεις καὶ σχηματίζονται δι' αὐτῶν μὴ φυσικὲς ἰδέες, ἀλλὰ προκαλοῦν καὶ τὴν ὁμαλὴ ἐξωτερικέουση τῶν ψυχικῶν τους δυνάμεων διὰ τοὺς ὁποίων συντελεῖται ἡ διανοητικὴ καὶ ἠθικὴ πρόοδος τους. Ὅταν ἀσκοῦνται αὐτές οἱ ἀρετές, ἐξαγνίζουν καὶ τοὺς ὀργανισμούς τους καὶ τὶς ψυχικὲς τους ἐκδηλώσεις, ὅποτε καταπολεμᾶται πᾶσα ἐκδήλωσις ἀνθρωπίνων παθῶν. Τὰ πάθη ἐκδηλούμενα ὑπό τῶν ἀνθρώπων δέν τοὺς παρεμποδίζουν μόνον εἰς τὸν σχηματισμὸ ὀρθῶν σκέψεων μέ συνέπεια τὴν παρεμπόδιση τῆς ψυχικῆς τους προόδου, ἀλλὰ προκαλοῦν καὶ μέγιστες ἀνωμαλίες εἰς τὶς μεταξύ τους σχέσεις καὶ γίνονται οἱ φορεῖς τῆς κακοδαιμονίας των ὑπονομεύοντας τὴν διανοητικὴ τους ἀνέλιξη καὶ τὸν σχηματισμὸ τῶν συναισθημάτων ἐκείνων διὰ τῶν ὁποίων ἐξωτερικεῦνται εἰς λειτουργίαν οἱ ψυχικοὶ νόμοι

τῆς Ἐλευθερίας, τῆς Ἀγάπης καὶ τῆς Δικαιοσύνης. Ὑπονομεῦουν ἐπίσης τὴν λειτουργία τῆς βουλήσεως, καθιστοῦν ἀνίσχυρο τὴ θέληση καὶ ἐκτρέπουν τὴν ἀνθρώπινη φύση ἀπὸ τοὺς ὅρους τῆς Φυσικῆς ζωῆς. Τὰ πάθη εἶναι οἱ ἀρνητικὲς ἐνέργειες τοῦ ἀνθρώπου καὶ δι' αὐτὸ ὅπου ἐκδηλοῦνται αὐτά, ἐκεῖ δέν ὑπάρχει κἂν ἡ ἐννοια, ἡ συνειδητὴ ἐννοια τῶν ἠθικῶν νόμων τῆς ἀρετῆς. Οἱ μνηθέντες εἰς τὰς Ἀληθείας τῆς Φύσεως, δέν πρέπει νὰ ἐκδηλοῦν πάθη, διότι τὸ ἔργον αὐτῶν δέν δύναται νὰ πληροῦται καὶ νὰ ἐξαγνίζεται ἡ ψυχὴ τους ὥστε νὰ γίνεταί δέκτης ἐμπνεύσεων ἀνωτέρων πνευματικῶν ὄντων. Τὸ σπουδαιότερον ὁμῶς εἶναι ὅτι, **ψυχές φέρουσαι πάθη καθιστοῦν ἀδύνατο τὴν ὀργανικὴ τους μεταμόρφωση, ὥστε πᾶσα ἀποκάλυψις τῶν Θεῶν Ἀληθειῶν τῆς Πνευματικῆς Φύσεως νὰ μὴ γίνεταί δεκτικὴ ἀπὸ τὴν διανόησή τους.** Ψυχές μνημένων φέρουσαι πάθη εἰς τὴν διανοητικὴ τους ἐνέργεια δημιουργοῦν μέλλον ἀπὸ προοδευτικῆς ἀπόψεως ὄχι μόνον ἀμφίβολο ἀλλὰ καὶ ἄκρως δοκιμαστικὸ ἐπὶ τῆς μελλούσης ἀνθρωπίνης ζωῆς τους καὶ οὐδέποτε οἱ ψυχές τους εἶναι δυνατόν νὰ προχωροῦν πρὸς πνευματικούς κόσμους ὑπερέτους τοῦ ἀνθρωπίνου, διότι δέν ἐκπληροῦν τὸν σκοπὸ τῆς μυσήσεώς τους ὁ ὁποῖος εἶναι **ἡ πλήρης πνευματικὴ τους μεταμόρφωση καὶ ἡ ἀποκατάστασή τους εἰς τὶς χώρες εἰς τὶς ὁποῖες τὸ Φῶς κυριαρχεῖ ὡς ἡ ἰθύνουσα πάντα τὰ ἐκεῖ ὄντα πνευματικὴ Ἀρχή.**